

Ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος: Μια Στρατηγική για τη νίκη του αντάρτικου Erdal Pîr, Εισαγωγή: Anna Neuberger

Μετάφραση της μπροσούρας “ Revolutionärer Volkskrieg: eine Strategie zum Sieg der Guerilla” στα Ελληνικά από την ιστοσελίδα της Widerstandsvernetzung.

Η πρωτότυπη μπροσούρα στα γερμανικά είναι δημοσιευμένη

εδω: <https://widerstandsvernetzung.org/internationale-debatte-12/>

Εισαγωγή

Στις 15 Αυγούστου, οι αντάρτικες μονάδες του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας γιόρτασαν την 40ή επέτειό τους. Αυτό που ξεκίνησε πριν από 40 χρόνια ως μια μικρή ομάδα ανεπαρκώς οπλισμένων, άπειρων και ανεπαρκώς εκπαιδευμένων ανταρτών μετατράπηκε μέσα σε λίγες δεκαετίες σε έναν επαγγελματικό επαναστατικό στρατό που σήμερα όχι μόνο κάνει τους κυβερνώντες στη Μέση Ανατολή να τρέμουν, αλλά έχει γίνει επίσης πηγή ελπίδας και έμπνευσης, πρότυπο για τα επαναστατικά κινήματα σε όλο τον κόσμο. Ότι έλειπε από τους αντάρτες του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (ΡΚΚ) σε τεχνικές γνώσεις, υλικούς πόρους και μακροχρόνια εμπειρία και εκπαίδευση, το αναπλήρωσαν με την ξεκάθαρη αποφασιστικότητά τους και την ακλόνητη πίστη τους στη νίκη του σκοπού τους. Ενώ το τουρκικό Γενικό Επιτελείο προέβλεψε ότι οι αντάρτες θα επιβίωναν μόνο για λίγες ημέρες μετά την επίθεση της 15ης Αυγούστου 1984 -με τους υπεραισιόδοξους στρατηγούς να ισχυρίζονται ότι σύντομα θα τελείωναν με αυτούς τους «πλιατσικολόγους»- οι αντάρτες κατάφεραν να επεκταθούν σε όλες τις περιοχές του κατεχόμενου από το τουρκικό κράτος Βόρειου Κουρδιστάν μέσα σε λίγα μόλις χρόνια. Ο σπόρος έπεσε σε γόνιμο έδαφος και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, χιλιάδες νέοι άνθρωποι από τον πληθυσμό εντάχθηκαν στις τάξεις του απελευθερωτικού στρατού.

Ο 40ετής αγώνας του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν έχει επιφέρει τεράστια επιτεύγματα σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας του. Η επανάσταση της Rojava, η αδιάλειπτη ανάπτυξη της λαϊκής εξουσίας στη βόρεια και ανατολική Συρία για περισσότερα από 12 χρόνια, η εντυπωσιακή δύναμη του γυναικείου κινήματος και η συνολική αναβίωση της κουρδικής εθνικής λαϊκής κουλτούρας , μετά από δεκαετίες αφομοίωσης, καταπίεσης, γλωσσικών απαγορεύσεων και σφαγών που στοίχισαν εκατοντάδες χιλιάδες ζωές στον 20ό αιώνα, θα ήταν αδιανόητα χωρίς τον γεμάτο θυσίες ένοπλο αγώνα των ανταρτών. Το ιδιαίτερο πλεονέκτημα του κινήματος ήταν η ικανότητά του να προσαρμόζεται ευέλικτα στις αλλαγές της πολιτικής διαδικασίας, στα παγκόσμια γεγονότα και στις εχθρικές επιθέσεις, διατηρώντας πάντοτε ένα όραμα που βλέπει μπροστά, τεράστια στρατηγική ευφυΐα και λεπτή αίσθηση για την επιλογή της σωστής τακτικής την κατάλληλη στιγμή. Το ΡΚΚ δεν απέφυγε ποτέ να αναγνωρίσει ανοιχτά τα λάθη του, να αμφισβητήσει τον εαυτό του και τις προηγούμενες πρακτικές του και να αναδημιουργηθεί με βάση την ολοκληρωμένη αυτοκριτική.

Αυτή η διαλεκτική της εξέλιξης του αγώνα είναι που οδήγησε το ΡΚΚ να αναδιαρθρώσει και να αναδιοργανώσει τις ένοπλες μονάδες του το 2018. Δεδομένων των τεράστιων τεχνικών εξελίξεων, της κυριολεκτικής τεχνολογικοποίησης του πεδίου μάχης στον 21ο αιώνα και του αναμφισβήτητου τεχνολογικού πλεονεκτήματος του εχθρού, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας κατέληξε το 2018 στο συμπέρασμα ότι ο κλασικός ανταρτοπόλεμος του 20ου αιώνα είχε καταστεί παρωχημένος. Με τις παλιές μεθόδους και τακτικές, δεν ήταν πλέον δυνατό να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά οι εξαιρετικά ανεπτυγμένες τεχνολογίες αναγνώρισης της αντίπαλης πλευράς. Αυτή είναι μια πραγματικότητα με την οποία όχι μόνο το ΡΚΚ αλλά και πολλά επαναστατικά ένοπλα ή μαχητικά κινήματα παγκοσμίως έχουν παλέψει και συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν. Είτε κάτω από τις κάμερες και τα συστήματα αναγνώρισης προσώπου των σύγχρονων έξυπνων πόλεων ή κάτω από το υποτιθέμενο παντοδύναμο μάτι των αναγνωριστικών και πολεμικών μη επανδρωμένων αεροσκαφών αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων,

υπάρχει ανάγκη για έναν νέο τρόπο κίνησης, χρήσης του εδάφους, οργανωτικής δομής και, πάνω απ' όλα, για μια νοοτροπία των ίδιων των μαχητών που να ανταποκρίνεται στην τρέχουσα εποχή.

Το «Αντάρτικο του 21ου αιώνα» ή «Αντάρτικο της Δημοκρατικής Νεωτερικότητας», όπως ονόμασε το PKK το φιλόδοξο σχέδιό του για την αναδιοργάνωση και αναδιάρθρωση των ένοπλων μονάδων του, δεν έχει μόνο τεράστια σημασία για τους μαχητές στο Κουρδιστάν αλλά κατά τη γνώμη μας περιέχει επίσης σημαντικά διδάγματα για τα επαναστατικά κινήματα παγκοσμίως. Ανεξάρτητα από τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εργαζόμαστε και αγωνιζόμαστε σήμερα -είτε στις πόλεις είτε στις αγροτικές περιοχές, είτε υπό το καθεστώς της λεγόμενης αστικής δημοκρατίας είτε υπό τη φασιστική δικτατορία- κάθε κίνημα που εργάζεται σοβαρά για τη ρήξη με τις υπάρχουσες συνθήκες θα πρέπει αναπόφευκτα, αργά ή γρήγορα, να ασχοληθεί με το ζήτημα της αυτοάμυνας και της επαναστατικής βίας. Καμία κυρίαρχη τάξη στην ιστορία δεν εγκατέλειψε ποτέ οικειοθελώς τη θέση της. Αντίθετα, πάντα ιστορικά οι κυρίαρχες τάξεις προσκολλήθηκαν απελπισμένα στην εξουσία τους μέχρι το τέλος, χρησιμοποιώντας αδιάστατα τα τελευταία μέσα διατήρησης της εξουσίας τους - την ωμή βία και την ανοιχτή τρομοκρατία εναντίον του λαού.

Κάθε σχέδιο επαναστατικής ανταγωνιστικής ισχύος είναι καταδικασμένο να αποτύχει αν δεν μπορεί να απαντήσει στο ερώτημα του πώς να σπάσει τη βία του αντιπάλου και να εξασφαλίσει τα επιτεύγματα του δικού του αγώνα. Σε αυτό το πλαίσιο, ο ένοπλος αγώνας στο Κουρδιστάν ξεχωρίζει, αποδεικνύοντας ότι ακόμα και στον 21ο αιώνα είναι εφικτό όχι μόνο να αντισταθείς με επιτυχία στο δεύτερο μεγαλύτερο στρατό του NATO, αλλά και να πετύχεις σημαντικές νίκες ακόμα και ενάντια σε όλα αυτά τα τεχνολογικά μέσα. Αυτό ανοίγει έναν νέο ορίζοντα και σημαίνει ότι η αμυντική θέση στην οποία έχουν περιέλθει οι επαναστατικοί αγώνες, ειδικά τα τελευταία 30 χρόνια, δεν χρειάζεται να είναι το πεπρωμένο τους. Δείχνει το δρόμο προς μια μαχητική και επιθετική στάση και τρόπο πάλης. Ο επαγγελματοποιημένος αντάρτης του 21ου αιώνα είναι μια κεντρική πτυχή της στρατηγικής του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου που ανέπτυξε το PKK από το 2010, αλλά κάθε άλλο παρά ο μοναδικός παράγοντας. Η στρατηγική που πρότεινε ο Abdullah Öcalan στα υπερασπιστικά του κείμενα, η οποία έκτοτε προσαρμόζεται και τροποποιείται διαρκώς ανάλογα με τις συνθήκες, βασίζεται όχι μόνο σε επαγγελματοποιημένες αντάρτικες δυνάμεις στις αγροτικές περιοχές, αλλά και σε επαγγελματοποιημένες ομάδες αντάρτικου πόλης, σε αστικό περιβάλλον, σε ημι-επαγγελματοποιημένες μονάδες αυτοάμυνας και σε επαναστατική μαζική βία, ιδίως από το κίνημα της νεολαίας, καθώς και σε στενή συνεργασία και συντονισμό με άλλους συμμαχικούς εταίρους της επαναστατικής αριστεράς στην Τουρκία.

Ειδικά τα τελευταία χρόνια, οι αντάρτικες δυνάμεις έχουν αναβαθμίσει τον αγώνα σε νέο επίπεδο. Με τη βοήθεια των νέων συστημάτων αεράμυνας κατάφεραν για πρώτη φορά να εξουδετερώσουν τα οπλισμένα μαχητικά μη επανδρωμένα αεροσκάφη, το επίκεντρο της πολεμικής στρατηγικής του τουρκικού φασισμού. Μέσω της ανάπτυξης των δικών τους μη επανδρωμένων εναέριων οπλικών συστημάτων, μη επανδρωμένων αεροσκαφών καμικάζι και άλλου εξοπλισμού, οι αντάρτες έχουν κατακτήσει το εναέριο πεδίο και επιτίθενται συνεχώς σε τουρκικές θέσεις από τις αρχές του φετινού καλοκαιριού. Σε αρκετές διαδοχικές «Επαναστατικές Επιχειρήσεις» κατά τη διάρκεια των χειμερινών μηνών, οι μονάδες των Δυνάμεων Άμυνας του Λαού και οι Μονάδες Ελεύθερων Γυναικών YJA Star κατέστρεψαν πολλές θέσεις κατοχής στην περιοχή των ιρακινοτουρκικών συνόρων, αναγκάζοντας τους εισβολείς να κάνουν ένα βήμα πίσω. Η τακτική του πολέμου με σήραγγες, η οποία έχει μετατρέψει ολόκληρα βουνά σε πραγματικά οχυρά της αντίστασης, έχει οδηγήσει την τουρκική στρατιωτική ηγεσία στα όρια της απελπισίας μετά από τρία χρόνια μαχών. Παρά την ικανότητα του τουρκικού στρατού να καταλαμβάνει ορισμένους λόφους και βουνοκορφές, να αποκόπτει τους δρόμους κυκλοφορίας και να προελαύνει στα εδάφη των ανταρτών μέσω αερομεταφερόμενων επιχειρήσεων, οι μονάδες των ανταρτών διατηρούν αδιάκοπη αντίσταση εδώ και σχεδόν τρία χρόνια στα βουνά του Zap - περιοχές που η τουρκική πολεμική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι έχουν καταληφθεί. Εκεί, ο τουρκικός στρατός έχει φάει τα μούτρα του με το εκτεταμένο δίκτυο πολεμικών τούνελ.

Μέσα στην αχαλίνωτη οργή του, και για να αποκρύψει τη δική του ήττα απέναντι στην αντίσταση των ανταρτών, ο φασιστικός τουρκικός στρατός επιτίθεται συνεχώς στις απελευθερωμένες περιοχές της βόρειας και ανατολικής Συρίας από το 2023, βομβαρδίζοντας υποδομές των πολιτών και προσπαθώντας να αναγκάσει τον πληθυσμό να τραπεί σε φυγή. Ωστόσο, παρά τα επαναλαμβανόμενα κύματα επιθέσεων και την εκτεταμένη καταστροφή της ηλεκτροδότησης και της επισιτιστικής ασφάλειας, ο πληθυσμός διατηρεί αποφασιστική αντίσταση, ανοικοδομεί με περιφρόνηση ό,τι καταστράφηκε, και οι επαναστατικές αμυντικές δυνάμεις ανταποδίδουν κάθε επίθεση με επιθέσεις κατά των τουρκικών δυνάμεων κατοχής και των συνεργατών τους. Εμείς, ως επαναστατική αριστερά στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, έχουμε πολλά να μάθουμε από τον αντάρτικο αγώνα, από την αντίσταση του πληθυσμού και κυρίως από την ενότητα των δύο αυτών στοιχείων στον λαϊκό πόλεμο. Το αντάρτικο πετυχαίνει γιατί δεν είναι μια απομονωμένη δύναμη αγωνιστών, αλλά αντίθετα γνωρίζει ότι έχει τις μάζες πίσω του, υποστηρίζεται και τροφοδοτείται από αυτές και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος ενός ευρύτερου κοινωνικού αγώνα.

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών στη Συρία έδειξαν το ισχυρό θεμέλιο στο οποίο μπορούν να στηριχθούν οι επαναστατικές δυνάμεις. Ο ανυποχώρητος αμυντικός αγώνας των λαών της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας, που στέκονται στο πλευρό των αμυντικών τους δυνάμεων ενάντια στην προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων εισβολής και των τζιχαντιστικών πολιτοφυλακών τους, αποδεικνύει για άλλη μια φορά τη δύναμη του επαναστατικού κινήματος. Ενώ ένα αλαζονικό καθεστώς, όπως αυτό του Σύρου δικτάτορα Μπασάρ αλ Άσαντ, παρ' όλες τις εξωτερικές εκδηλώσεις αυτοπεποίθησης κατέρρευσε πλήρως μέσα σε μόλις 12 ημέρες, η επανάσταση στη Βόρεια και Ανατολική Συρία συνεχίζει να στέκεται σε ακλόνητα θεμέλια. Ο Άσαντ βάσισε την εξουσία του στην υποστήριξη των ξένων συμμάχων του, ενώ το εγχείρημα της Δημοκρατικής Αυτοδιοίκησης της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας παραμένει ακριβώς επειδή βασίζεται στη συλλογική βούληση των λαών της περιοχής, και ότανβάλλεται στηρίζεται μόνο στη δική του δύναμη. Δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι ο μισθοφορικός στρατός του τουρκικού καθεστώτος, που έχει συναρμολογηθεί από τζιχαντιστές και συμμορίες όλων των ειδών, δεν μπορεί να επικρατήσει απέναντι σε μια τέτοια δύναμη.

Ωστόσο στη Βόρεια και Ανατολική Συρία, καθώς και στα αμφισβητούμενα βουνά του Κουρδιστάν, η μάχη δεν διεξάγεται αποκλειστικά πρόσωπο με πρόσωπο. Αντίθετα, στα πεδία μάχης του Κουρδιστάν, ίσως περισσότερο από ποτέ άλλοτε, άνθρωποι και μηχανές βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση μεταξύ τους. Αυτό που λείπει από τα στρατεύματα του τουρκικού φασισμού σε πολεμικό πνεύμα, ηθικό, θέληση, δημιουργικότητα και υποστήριξη από τον τοπικό πληθυσμό, προσπαθεί να το αντισταθμίσει στη Βόρεια και Ανατολική Συρία μέσω της μαζικής ανάπτυξης της σύγχρονης τεχνολογίας. Οι υποτιθέμενες επιτυχίες των κατοχικών δυνάμεων, όταν κατάφεραν να καταλάβουν τμήματα των απελευθερωμένων εδαφών τα τελευταία χρόνια και μήνες, μπορούν να αποδοθούν κυρίως στην ασυμμετρία των τεχνολογικών δυνατοτήτων. Είναι αυτονόητο ότι κάθε επαναστατική δύναμη, η οποία λόγω της φύσης του αγώνα της πρέπει πάντα να πολεμά ενάντια σε μια ανώτερη εχθρική δύναμη και την υποκείμενη τεχνική υπεροχή της, δεν μπορεί εύκολα να τα βάλει με τον αντίπαλό της. Ωστόσο, οι αμυντικές δυνάμεις της επανάστασης απέδειξαν ξεκάθαρα τους τελευταίους μήνες στα μέτωπα της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας ότι είναι πράγματι δυνατό για μια επαναστατική δύναμη με περιορισμένους πόρους, χωρίς πρόσβαση σε υψηλή τεχνολογία και σύγχρονα εργοστάσια όπλων, να κάνει με επιτυχία χρήση καινοτόμων τεχνικών.

Με τη μαζική χρήση των FPV drones εναντίον των μισθοφόρων του τουρκικού κράτους κατά μήκος των γραμμών του μετώπου και την επιτυχή ανάπτυξη συστημάτων αεράμυνας, τα οποία κατέρριψαν πολλά τουρκικά πολεμικά drones (το καμάρι της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας), οι επαναστατικές δυνάμεις στη Rojava έχουν ανακτήσει τουλάχιστον εν μέρει τον έλεγχο του εναέριου χώρου τους. Μέσω εξελιγμένων συστημάτων τούνελ και καμουφλάζ προσαρμοσμένου στο έδαφος και τις καιρικές συνθήκες, μικρές μονάδες καταφέρνουν επανειλημμένα να διεισδύουν στις εχθρικές γραμμές και να χτυπούν με επιτυχία βαθιά μέσα στα κατεχόμενα εδάφη. Αλλά πάνω απ' όλα, η γενική κινητοποίηση και ο οπλισμός

του πληθυσμού - οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που βγαίνουν καθημερινά στους δρόμους σε όλες τις πόλεις της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στην επανάσταση και την αποφασιστικότητά τους να κρατήσουν τα επιτεύγματά τους - χρησιμεύει ως προειδοποίηση προς κάθε πιθανό αντίπαλο και ταυτόχρονα ως μήνυμα προς τον κόσμο: Αυτό που έχει επιτευχθεί με αίμα, ιδρώτα και μεγάλες θυσίες στα 12 χρόνια αγώνα δεν θα εγκαταλειφθεί εύκολα.

Παρόλο που η κατάσταση είναι πολύπλοκη και οι πολιτικές συνθήκες αλλάζουν με ταχείς ρυθμούς, ένα πράγμα είναι σαφές: απ' όπου κι αν προέρχεται ένας επιτιθέμενος, πρέπει να αναμένει ότι θα αντιμετωπίσει αντίσταση αποφασισμένη να πολεμήσει μέχρι εσχάτων. Καθώς τα περιγράμματα μιας νέας Συρίας μπορεί να αναδυθούν στον ορίζοντα την επόμενη περίοδο, θα πρέπει να είναι σαφές ότι η Δημοκρατική Αυτοδιοίκηση της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας θα παραμείνει και θα αποτελέσει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, καθοριστικό παράγοντα για την αναδιαμόρφωση της περιοχής. Είναι σαφές ότι η θέση που κατέχει σήμερα η επανάσταση, ως ανεξάρτητος παράγοντας στις πολιτικές υποθέσεις της Συρίας και ολόκληρης της περιοχής, δεν παραχωρήθηκε απλώς ούτε αποτέλεσε αντικείμενο διαπραγμάτευσης στα τραπέζια της διεθνούς διπλωματίας αλλά διεκδικήθηκε, εφαρμόστηκε ενάντια στα εγχειρίδια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και επιβλήθηκε ενάντια στη θέληση των κυβερνήσεων. Ακόμα και σήμερα, είναι σημαντικό να τονίσουμε για άλλη μια φορά ότι ενώ η αντίσταση του μαχόμενου τοπικού πληθυσμού υπήρξε σίγουρα ο αποφασιστικός παράγοντας, το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης και αντίστασης έπαιξε επίσης καθοριστικό ρόλο στην ενίσχυση της θέσης των επαναστατικών δυνάμεων και στην ανατροπή των στρατηγικών των εξουσιαστών. Προχωρώντας μπροστά, παραμένει σημαντικό, έχοντας επίγνωση ότι πολεμάμε τους ίδιους αντιπάλους εδώ ή εκεί, να αποκαλύψουμε τους υπεύθυνους και τους ωφελημένους από τον πόλεμο στις χώρες μας και να ενισχύσουμε τις επαναστατικές δυνάμεις στο Κουρδιστάν.

Για να γίνουν οι εμπειρίες του αγώνα στο Κουρδιστάν προσιτές στα ενδιαφερόμενα ακροατήρια στα καπιταλιστικά κέντρα, τα τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί πολυάριθμα φυλλάδια, κείμενα και άλλα υλικά, τα οποία μεταφέρουν μια αυθεντική έκφραση της επαναστατικής διαδικασίας στο Κουρδιστάν και βοηθούν στην εξήγηση της κατάστασης στο έδαφος. Παρόλο που έχει καταβληθεί μεγάλη προσπάθεια και ενέργεια στο έργο των τελευταίων ετών, δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι το υλικό που έχει δημιουργηθεί μέχρι στιγμής είναι επαρκές για να αποκτήσουμε μια πραγματικά ολοκληρωμένη κατανόηση της στρατηγικής του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου. Επομένως, με μεγάλη χαρά και περηφάνια παρουσιάζουμε για πρώτη φορά, με αυτή τη προσούρα, μια τόσο ολοκληρωμένη περιγραφή και ορισμό του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου, της εξέλιξης, των εμπειριών και των προκλήσεων του. Το κείμενο προέρχεται από πρώτο χέρι, απευθείας από τα μέτωπα της αντίστασης στα βουνά του Κουρδιστάν, και εξηγεί τη στρατηγική κατανόηση των αντάρτικων δυνάμεων του Κουρδιστάν. Πιστεύουμε ότι το κείμενο αυτό αποτελεί ένα σημαντικό ιστορικό ντοκουμέντο και ελπίζουμε ότι μπορεί να προσφέρει στους αναγνώστες μια μοναδική εικόνα της στρατηγικής και των επιτευγμάτων του επαναστατικού αγώνα στο Κουρδιστάν.

Παρόλο που το κείμενο και η αναπτυγμένη στρατηγική αντίληψη δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ως παγκόσμιο εγχειρίδιο οδηγιών και παρά το γεγονός ότι οι επαναστατικές δυνάμεις στην Ευρώπη μπορεί να βρίσκονται σε ένα εντελώς διαφορετικό στάδιο αγώνα, υπάρχουν ακόμα πολλά να μάθουμε από την προσαρμοστικότητα, τη μεθοδολογία και τη συνεχή διαλεκτική ανάπτυξη του κινήματος. Ακόμα και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, πρέπει να προετοιμαστούμε για να αντιδράσουμε στις γρήγορες αλλαγές, στις απροσδόκητες μεταβάσεις από τη μια φάση του αγώνα στην επόμενη και στα πιθανά κενά που μπορεί να εμφανιστούν στο μέτωπο του αντιπάλου. Αυτό που πρέπει να μάθουμε από το κίνημα στο Κουρδιστάν, για τις δικές μας συνθήκες εδώ, είναι η ικανότητα να αναλύουμε τις αλλαγές στις αντικειμενικές συνθήκες κατά τη διάρκεια του εν εξελίξει κινήματος, να αξιολογούμε σωστά τις υποκειμενικές δυνάμεις από την πλευρά μας, χωρίς υπερβολές ή ωραιοποιήσεις, και να χτίζουμε την απαραίτητη ένταση σε κάθε στιγμή για να προετοιμαζόμαστε για το αποφασιστικό άλμα. Το να «σκέφτεσαι ενώ προχωράς, και να προχωράς ενώ σκέφτεσαι», όπως το έθεσε ο Abdullah Öcalan- να

δοκιμάζεις διαρκώς τις θεωρητικές προσεγγίσεις σε σχέση με την πρακτική εμπειρία, και όταν είναι απαραίτητο, να ενεργείς με πολιτική ευελιξία παραμένοντας ιδεολογικά προσηλωμένος στις αρχές σου, να ανανεώνεσαι διαρκώς - αυτές είναι οι ιδιότητες που χρειάζεται μια επαναστατική δύναμη για να διατηρήσει την ικανότητά της να δρα εν μέσω των ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων του 21ου αιώνα.

Σε αυτό το πνεύμα, ελπίζουμε ότι η ανάγνωση αυτής της μπροσούρας όχι μόνο θα είναι απολαυστική αλλά και θα αποτελέσει πηγή έμπνευσης, δύναμης και θα δώσει σημαντικά μαθήματα για την πρακτική των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Anna Neuberger, Ιανουάριος 2025

Ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος: Στρατηγική για τη νίκη του Ανταρτικού

Σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας, οι πόλεμοι έχουν υπάρξει ένα σταθερό χαρακτηριστικό που συμβαδίζει με την ανάπτυξη των ταξικών κοινωνιών. Η φύση των πολέμων, οι οποίοι αναπόφευκτα λαμβάνουν χώρα μεταξύ δύο ή περισσότερων δυνάμεων, θέτει το ερώτημα της αιτιολόγησης του πολέμου. Κάθε εμπόλεμη πλευρά θεωρεί τον εαυτό της δίκαιο και κατά συνέπεια προσπαθεί να κερδίσει τον πόλεμό της για νόμιμους λόγους. Ωστόσο, το κρίσιμο δεν είναι ποιος θεωρεί τον εαυτό του δίκαιο, αλλά ποιος έχει πραγματικά δίκιο. Από αυτή την άποψη, οι επαναστάτες -στο πνεύμα του διεθνισμού και ανεξάρτητα από το πού στον κόσμο διεξάγεται ένας πόλεμος- αναλύουν τους στόχους των αντιμαχόμενων μερών μέσα από το πρίσμα των σοσιαλιστικών και ελευθεριακών αξιών. Καθορίζουν ποια πλευρά μπορεί να θεωρηθεί δίκαιη στο πλαίσιο της κοινωνικής δικαιοσύνης, της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Οι πιο συνηθισμένες μορφές δίκαιων πολέμων είναι αυτές που διεξάγονται από έναν λαό, μια κοινωνία ή μια τάξη για την ελευθερία, την ισότητα και τις δημοκρατικές αξίες. Υπάρχουν αμέτρητοι πόλεμοι που έχουν διεξαχθεί δικαίως από καταπιεσμένους λαούς, τάξεις και διάφορες κοινωνικές ομάδες ενάντια στην αποικιοκρατία, την εκμετάλλευση και την κοινωνική αδικία. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι κυρίαρχες τάξεις, οι οποίες μπορούν να οριστούν ως κυρίαρχες δυνάμεις, εισέρχονται σε τέτοιες συγκρούσεις με μεγαλύτερα μέσα και διαθέτουν σημαντικά υλικά πλεονεκτήματα για να υποτάξουν ή να αναμορφώσουν τις φτωχές, εκμεταλλεζόμενες και καταπιεσμένες μάζες σύμφωνα με τους δικούς τους στόχους. Ως εκ τούτου, οι καταπιεσμένοι που προσπάθησαν να ανταγωνιστούν στο ίδιο επίπεδο με τους καταπιεστές τους δεν μπορούσαν ποτέ να επιτύχουν στα πεδία των μαχών.

Στους κλασικούς πολέμους κυριαρχεί η δυναμική που περιγράφεται παραπάνω. Ωστόσο, υπάρχουν επίσης μορφές πολέμου όπου οι καταπιεσμένοι μπορούν να προκαλέσουν σημαντικές δυσκολίες στους καταπιεστές τους και μπορούν ακόμη και να οδηγήσουν στην επίτευξη νίκης αν εφαρμοστούν σωστά. Μια από τις πιο γνωστές από αυτές τις μορφές πολέμου είναι αυτό που σήμερα ονομάζεται ανταρτοπόλεμος.

Ο ανταρτοπόλεμος είναι μια από τις παλαιότερες μορφές πολέμου στην ιστορία, με καταβολές που χρονολογούνται από τους αρχαιότερους χρόνους. Κατά τη διάρκεια της ιστορίας, η συνθήκη αυτή έχει επιτρέψει σε καταπιεσμένες ομάδες να κερδίσουν πολλούς πολέμους. Το παλαιότερο γραπτό έργο που ασχολείται με στρατηγικές εκτιμήσεις αυτής της μεθόδου είναι το έργο του Sun Tzu «Η τέχνη του πολέμου», που γράφτηκε πριν από περίπου 2.700 χρόνια. Σε αυτό το κλασικό έργο, ο Sun Tzu παρέχει πολύτιμες γνώσεις που είναι σημαντικές όχι μόνο για τους διοικητές και τους πολεμιστές, αλλά καταδεικνύουν επίσης θεμελιώδεις αρχές του ανταρτοπόλεμου. Τονίζει, για παράδειγμα, ότι πρέπει να γνωρίζουμε πότε να επιτεθούμε και πότε να υποχωρήσουμε, καθώς και πότε να αποφύγουμε τους ισχυρούς και να επιτεθούμε στους αδύναμους. Επιπλέον, διδάσκει ότι ο εχθρός πρέπει να εξαπατάται μέσω της παραπλάνησης, ότι πρέπει όταν μια πλευρά είναι αδύναμη να επιδεικνύεται δύναμη και να προσποιείται αδυναμία όταν είναι δυνατή.

Από τους πολέμους μεταξύ Ρώμης και Καρχηδόνας, μέσω των εξεγέρσεων των σκλάβων, μέχρι τους Ναπολεόντειους πολέμους, η επαναλαμβανόμενη εμφάνιση του ανταρτοπόλεμου μπορεί να παρατηρηθεί σε όλους τους αιώνες. Ωστόσο, το σημείο κατά το οποίο η τακτική αυτή πήρε την ώριμη μορφή της, έγινε δομημένη μέθοδος και έφερε νίκες σε καταπιεσμένους λαούς και τάξεις ήταν ο 20ός αιώνας.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, σημαντικές επαναστάσεις, όπως αυτές στη Σοβιετική Ένωση, την Κίνα, το Βιετνάμ και την Κούβα, έγιναν εφικτές σε μεγάλο βαθμό μέσω της τακτικής του αντάρτικου. Ωστόσο, ο ανταρτοπόλεμος δεν περιορίστηκε στην περίοδο πριν ή κατά τη διάρκεια αυτών των επαναστάσεων. Ακόμη και μετά τις επαναστάσεις, ο ανταρτοπόλεμος συνεχίστηκε σε πολλές από αυτές τις χώρες. Παραδείγματα αποτελούν οι μάχες του Στάλινγκραντ, ο πόλεμος του Βιετνάμ, ο πόλεμος της Κορέας, καθώς και οι απελευθερωτικοί αγώνες στην Αλβανία, την Ιρλανδία, την Αγκόλα, την Αλγερία, το Μαρόκο, την Παλαιστίνη και σε πολλά άλλα μέρη παγκοσμίως.

Έτσι ο ανταρτοπόλεμος έγινε μια κεντρική στρατηγική για τους καταπιεσμένους, που επρόκειτο να εφαρμοστεί συστηματικά. Κορυφαίοι αντάρτες διοικητές όπως ο Τσε Γκεβάρα, ο Μάο Τσετούνγκ και ο Νο Νγκυεν Γιάρ εξέθεσαν εκτενώς τις αρχές του ανταρτοπολέμου στα γραπτά τους. Τα έργα τους παρέχουν λεπτομερείς οδηγίες για το πώς οι καταπιεσμένοι μπορούν να ακολουθήσουν αυτό το μονοπάτι για να επιτύχουν την απελευθέρωση και τη δικαιοσύνη.

Ο αγώνας κατά της αποικιοκρατίας και η ανάπτυξη του ανταρτοπόλεμου στο Κουρδιστάν

Μια ματιά στην ιστορία του κουρδικού λαού δείχνει ότι οι εξεγέρσεις και η αντίσταση στο Κουρδιστάν έπαιξαν κεντρικό ρόλο, ιδιαίτερα στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Ωστόσο, πολλά από αυτά τα κινήματα καταπνίγηκαν γρήγορα από τις κυρίαρχες δυνάμεις, αν και μερικά έφτασαν κοντά στην επιτυχία. Μετά τη Συνθήκη της Λωζάνης το 1923, η αποικιακή πολιτική στο Βόρειο Κουρδιστάν πήρε μια ιδιαίτερη μορφή που διέφερε από τις κλασικές αποικιακές μεθόδους.

Οι γνωστές αποικιοκρατικές δυνάμεις της ιστορίας στόχευαν στην οικονομική και πολιτική κυριαρχία των κατακτημένων λαών. Χρησιμοποιούσαν τον πληθυσμό ως εργατικό δυναμικό, τον υποβάθμιζαν σε πολίτες δεύτερης κατηγορίας και συχνά κατέφευγαν στη σωματική βία για να κάμψουν την αντίσταση. Ωστόσο, η αποικιοκρατική πολιτική που καθιερώθηκε στο Βόρειο Κουρδιστάν πήγε ένα βήμα παραπέρα: δεν περιλάμβανε μόνο οικονομική και πολιτική καταπίεση, αλλά ακολούθησε επίσης σκόπιμα μια πολιτική πολιτιστικής και φυσικής γενοκτονίας.

Ειδικά μετά την ίδρυση της Τουρκικής Δημοκρατίας το 1923, οι κουρδικές εξεγέρσεις και τα κινήματα αντίστασης, που είχαν ήδη λάβει χώρα πριν από το 1923, καταπολεμήθηκαν με εξαιρετική σκληρότητα. Τα μαζικά κινήματα καταστέλλονταν τόσο σκληρά ώστε να μετανιώνουν που ξεσηκώθηκαν. Αλλά αυτή η πολιτική δεν στρεφόταν αποκλειστικά κατά των Κούρδων. Παρόμοιοι μηχανισμοί καταπίεσης επηρέασαν και άλλες εθνοτικές και θρησκευτικές ομάδες, όπως οι Αρμένιοι, οι Ασσύριοι –Αραμαίοι, οι Συγγοι και άλλοι λαοί. Μέχρι τη δεκαετία του 1920, πολλοί από αυτούς τους λαούς εντός των σημερινών συνόρων της Τουρκίας είχαν σχεδόν εξοντωθεί ή περιοριστεί στο ελάχιστο.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα το κίνημα ελευθερίας στο Κουρδιστάν, είναι χρήσιμο να εξετάσουμε ορισμένες λεπτομέρειες από την ιδρυτική φάση της τουρκικής Δημοκρατίας: Μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, στην Τουρκία έλαβε χώρα ένας πόλεμος ανεξαρτησίας. Ο κουρδικός λαός διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο σε αυτή τη σύγκρουση. Ιδιαίτερα μέσω οργανώσεων που έμοιαζαν με πολιτοφυλακή και αντάρτικο, οι Κούρδοι βοήθησαν στην απώθηση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που είχαν εγκατασταθεί σε διάφορες περιοχές της χώρας μετά τον πόλεμο.

Οι Κούρδοι συμμετείχαν όχι μόνο στις μάχες στο Κουρδιστάν, αλλά και στις μάχες κατά μήκος των δυτικών ακτών της σημερινής Τουρκίας. Η εμπλοκή τους συνέβαλε σημαντικά στη δημιουργία των θεμελίων για την ίδρυση ενός νέου κράτους. Ο καθοριστικός αυτός ρόλος αναγνωρίστηκε από την τουρκική ηγεσία στις αρχές της δεκαετίας του 1920. Δήλωσαν ότι ο κουρδικός λαός αποτελούσε κεντρικό ιδρυτικό στοιχείο της νέας Τουρκίας, γεγονός που κατέστη σαφές σε διάφορες επίσημες δηλώσεις. Η στάση αυτή εκφράστηκε ακόμη και στο σχέδιο συντάγματος του 1921, το οποίο προβλεπόταν να τεκμηριώσει αυτή τη σύμπραξη.

Η Δημοκρατία της Τουρκίας ιδρύθηκε σε αυτή τη βάση το 1923. Ωστόσο, με την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας, οι υποσχέσεις που δόθηκαν ξεχάστηκαν γρήγορα. Αντί να αναγνωριστούν οι Κούρδοι ως ισότιμο, κεντρικό στοιχείο του νέου κράτους, δεν αντιμετωπίστηκαν καν ως κανονικοί πολίτες. Την ίδια χρονιά, η Διάσκεψη της Λωζάνης αποφάσισε να χωρίσει το Κουρδιστάν σε τέσσερα μέρη, με κάθε περιοχή να τίθεται υπό τον έλεγχο διαφορετικού κράτους (Τουρκία, Ιράν, Ιράκ, Συρία). Αυτό έθεσε τα θεμέλια για μια πολιτική βαθιάς αποικιοκρατίας στο Κουρδιστάν. Το σύνταγμα του 1924 εδραίωσε περαιτέρω αυτή την πολιτική. Όριζε ότι όλοι οι πολίτες της χώρας θα έπρεπε να θεωρούνται Τούρκοι και η θρησκεία τους να είναι το Ισλάμ.

Υπό το πρίσμα αυτής της κατάστασης, η δυσaráσκεια άρχισε να αυξάνεται μέσα στην κουρδική κοινωνία και άρχισε να αναδύεται η επιθυμία εξέγερσης ενάντια στις επικρατούσες συνθήκες. Από την άλλη πλευρά, η τύχη που είχαν οι Αρμενίοι και των Ασσυριοί-Αραμαίοι ήταν μια σχεδόν διδακτική κατάσταση για την κουρδική κοινωνία. Ένας λαός που φοβόταν, που αποσύρθηκε και αποδέχτηκε σιωπηλά τα πάντα, ενώ ταυτόχρονα εξαπατήθηκε, καταπιεζόταν, περιφρονήθηκε και αντιμετωπίστηκε ως πολίτης δεύτερης κατηγορίας, δεν ήταν εύκολο να σταματήσει τις τρέχουσες εξελίξεις.

Παρ' όλα αυτά, μεταξύ 1920 και 1938, τα πρώτα χρόνια της Τουρκικής Δημοκρατίας, σημειώθηκαν περίπου 30 μεγαλύτερες και μικρότερες εξεγέρσεις. Ωστόσο, τα περισσότερα από αυτά τα κινήματα ήταν δύσκολο να χαρακτηριστούν ως γνήσιες εξεγέρσεις ή εξεγέρσεις με την κλασική έννοια. Ήταν συχνά ασυντόνιστες, στρατιωτικά και στρατηγικά ανεπαρκώς οργανωμένες και δεν είχαν ενιαία τακτική προσέγγιση. Έχοντας μια οπτική γωνία με βάση το σήμερα, τα κινήματα αυτά θα μπορούσαν να περιγραφούν με μεγαλύτερη ακρίβεια ως μορφές δημοκρατικού αντιπολιτευτικού κινήματος.

Η απάντηση του νέου τουρκικού κράτους στα αιτήματα για ισότητα και δικαιοσύνη δεν ήταν ούτε δίκαιη ούτε δικαιολογημένη, αλλά χαρακτηριζόταν μάλλον από μια βαρβαρότητα που η λέξη σκληρότητα δύσκολα μπορεί να περιγράψει. Οι εξεγέρσεις του Κοçgiri, του Şêx Said, του Nehri, του Ağrı, του Sason, του Dersim και πολλών άλλων περιοχών καταπνίγηκαν με πρωτοφανή σκληρότητα. Κατά τη διαδικασία αυτή, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι - γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένοι και νέοι - σφαγιάστηκαν. Το Κουρδιστάν μετατράπηκε κυριολεκτικά σε λουτρό αίματος.

Παράλληλα, εισήχθη μια πολιτική στρατηγική άρνησης της κουρδικής ύπαρξης. Η ύπαρξη ενός λαού, που μόλις λίγα χρόνια νωρίτερα είχε αναγνωριστεί ως κεντρικός ιδρυτικός πυλώνας της χώρας, τώρα αρνούνταν συστηματικά.

Αυτές οι σφαγές και οι στρατηγικές γενοκτονίας έχουν βαθιά χαραχθεί στη συλλογική μνήμη της κουρδικής κοινωνίας και των κοινοτήτων που ζουν στο Κουρδιστάν. Μέσω αυτής της συστηματικής βίας, ο κουρδικός πληθυσμός εξαναγκάστηκε σε υποταγή.

Ως αποτέλεσμα όλων αυτών των κατασταλτικών πολιτικών, μια θανατηφόρα σιωπή εξαπλώθηκε στο Βόρειο Κουρδιστάν τη δεκαετία του 1940. Δημιουργήθηκε μια ατμόσφαιρα όπου όχι μόνο τα αιτήματα για ελευθερία, ισότητα και ανεξαρτησία καταστέλλονταν, αλλά ακόμη και η απλή ονομασία «Κούρδος» δεν μπορούσε πλέον να ειπωθεί ή κανείς δεν ήθελε να την πει πια.

Σήμερα, υπάρχει μια κουρδική πραγματικότητα με αυτοπεποίθηση, που διαμορφώνει τη δική της πολιτική. Στο πλαίσιο της Μέσης Ανατολής, καμία δύναμη δεν μπορεί να αγνοήσει τη βούληση του λαού μας, ο οποίος σταμάτησε αποτελεσματικά τον φασισμό του Daesh στην κορύφωση της παγκόσμιας αντίδρασης, διαμορφώνοντας παράλληλα τη δική του πολιτική. Ο κουρδικός λαός κατέχει πλέον τη θέση ενός σύγχρονου λαού που θεωρείται σύμβολο δημοκρατίας στην περιοχή.

Παρόλο που υπάρχουν ακόμη πολλά εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν σε θεσμικό επίπεδο και οι επιθέσεις της κυβέρνησης ΑΚΡ-ΜΗΡ γίνονται όλο και πιο έντονες, η κοινωνική αλληλεγγύη, η άνθηση της γλώσσας και του πολιτισμού και το πάθος για ελευθερία δείχνουν ξεκάθαρα ότι ο κουρδικός λαός βρίσκεται στο μονοπάτι του να γίνει μια πιο ευημερούσα κοινωνία.

Πώς όμως ένας λαός που βρισκόταν στο χείλος του αφανισμού θα μπορούσε να αναγεννηθεί και να επιμείνει μέχρι σήμερα; Πώς μπόρεσε ένας λαός του οποίου η ύπαρξη είχε επανειλημμένα αρνηθεί, να ανατρέψει τη θανατική καταδίκη της ταυτότητάς του; Πώς μπόρεσε ένας λαός, το όνομα του οποίου κανείς δεν ήθελε να αναφέρει, να γίνει σήμερα ένας από τους πιο ενεργούς και επιδραστικούς παράγοντες στην περιοχή;

Αναμφίβολα, όλα αυτά τα ερωτήματα απαντώνται μέσω της αντίστασης που ηγείται από το ΡΚΚ. Το Αντάρτικο για την Ελευθερία του Κουρδιστάν, που έκανε τα πρώτα του βήματα στα τέλη της δεκαετίας του '70 και αναδείχθηκε δυναμικά με την επίθεση στις 15 Αυγούστου 1984, σταμάτησε μέσα από τον πολυετή αγώνα του τη μοιραία παρακμή του κουρδικού λαού και ανέτρεψε αυτό που φαινόταν αναπόφευκτο.

Η ίδρυση του αντάρτικου στο Κουρδιστάν κάθε άλλο παρά εύκολη ήταν. Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η αποφασιστικότητα, η προνοητικότητα, οι προσπάθειες και η δύναμη της πειθούς του Abdullah Öcalan έπαιξαν κεντρικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία. Αυτές οι ιδιότητες κατέστησαν δυνατή, ακόμη και πριν από την ίδρυση του κινήματος, στο λεγόμενο στάδιο της ομάδας, τη δημιουργία ηγετικών στελεχών όπως οι Haki Karer, Kemal Pir, Mazlum Doğan, Mehmet Hayri Durmuş και Sakine Cansız. Αυτή η πραγματικότητα των στελεχών, η οποία αρχικά ρίζωσε στις φυλακές και αργότερα στα βουνά, ήταν καθοριστικής σημασίας για την ανάπτυξη του κουρδικού αγώνα για την ελευθερία.

Το να πούμε αποφασιστικά «Στοπ!» στις τραγωδίες και τις φρικαλεότητες που προκαλούσε η αποικιοκρατική-γενοκτονική τάξη στο όνομα του λαού ήταν δυνατό μόνο μέσω της επαναστατικής πρακτικής που βασιζόταν στο ακλόνητο θάρρος, το οποίο μεταφερόταν στην κοινωνία.

Μια λεπτομερής ανάλυση δείχνει ότι το κόμμα μας, το ΡΚΚ, δημιουργήθηκε ως ιδεολογικά θεμελιωμένο κίνημα. Βασίζεται σε έναν ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό που προσαρμόζει το σοσιαλισμό στις συνθήκες του Κουρδιστάν και ενσωματώνει μια επαναστατική, εθνική - δημοκρατική δομή. Εκτός από την πατριωτική του διάσταση, η οποία αντιτίθεται αποφασιστικά στις σκληρές σφαγές που διαπράττονται στο Κουρδιστάν, το κίνημα διαθέτει έναν ισχυρό διεθνή χαρακτήρα που του δίνει μια βαθιά και οικουμενική βάση. Σε αυτή τη βάση, το κίνημά μας έχει από την αρχή προβλέψει ότι ο αγώνας που θα αναπτυσσόταν στη βάση των σοσιαλιστικών ιδεών ενάντια στη βάνανυση βία και τις γενοκτονικές πρακτικές στο Κουρδιστάν θα ήταν ταυτόχρονα ο αγώνας των λαών στην Τουρκία, παράλληλα και με τον αγώνα των λαών στη Μέση Ανατολή.

Η σημερινή πραγματικότητα επιβεβαιώνει αυτή την πρώιμη διαπίστωση ξεκάθαρα και με σαφήνεια. Σε ένα περιβάλλον όπως το Κουρδιστάν, όπου οι συνθήκες χαρακτηρίζονται από βία και καταπίεση, θα ήταν αφελές να πιστεύουμε ότι ένας τέτοιος αγώνας θα μπορούσε να επιβιώσει, να αναπτυχθεί και να επιτύχει τους στόχους του χωρίς αντίσταση, χωρίς ένοπλο αγώνα και χωρίς στρατιωτική άμυνα. Στην πραγματικότητα, πολλές οργανώσεις και δομές που ισχυρίζονταν ότι δρούσαν στο όνομα του Κουρδιστάν,

ακόμη και αν δεν είχαν τις ίδιες φιλοδοξίες, είτε εξαφανίστηκαν σε σύντομο χρονικό διάστημα, είτε δεν μπόρεσαν να προστατευτούν, είτε διαλύθηκαν από φόβο εξαιτίας αυτού του λάθους.

Σε αυτό το πλαίσιο, ήταν ψευδαίσθηση να σκεφτεί κανείς ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στο Κουρδιστάν χωρίς τη χρήση βίας ενάντια στην υπάρχουσα καταπίεση. Από μια ρεαλιστική και ειλικρινή προοπτική, ήταν σαφές ότι ένα τέτοιο κίνημα θα μπορούσε να αναπτυχθεί και να εξελιχθεί μόνο μέσω της αντίστασης και της ένοπλης άμυνας. Αυτή η διαπίστωση δεν ήταν μόνο σημαντική, αλλά αποτέλεσε ιστορικό θεμέλιο για να δημιουργηθεί ένα πολιτικό κόμμα και αργότερα για τη στρατιωτικοποίηση του κινήματος.

Στις σχετικές συζητήσεις, διαπιστώθηκε ότι στο συγκεκριμένο πλαίσιο του Κουρδιστάν και της Τουρκίας, ο καταλληλότερος τρόπος μάχης θα ήταν ο ανταρτοπόλεμος. Έτσι δημιουργήθηκε η βάση για την ίδρυση του αντάρτικου.

Η άποψη αυτή πήρε σαφή μορφή στα τέλη του 1981, όταν οι δυνάμεις που είχαν αναχωρήσει για το Λίβανο μπήκαν στη διαδικασία επιστροφής στο Κουρδιστάν. Σημαντικά στελέχη του αγώνα, όπως ο Mehmet Karasungur, ο Mahsum Korkmaz και ο Şahin Kılavuz, οι οποίοι αργότερα θα αναλάμβαναν σημαντικές ευθύνες ως διοικητές του αντάρτικου, συμμετείχαν στις συναντήσεις με τις ομάδες που επρόκειτο να επιστρέψουν στο Κουρδιστάν.

Κατά τη διάρκεια της συνέλευσης διάρκειας μίας εβδομάδας, συζητήθηκαν οι εκτιμήσεις του Abdullah Öcalan, οι οποίες αργότερα δημοσιεύτηκαν ως βιβλίο με τίτλο «Ο ρόλος της βίας στο Κουρδιστάν: Εθνικός Απελευθερωτικός Πόλεμος – Εθνικοαπελευθερωτικές Πολιτικές» (Kürdistan'da zorun rolü: Ulusal kurtuluş savaşı - Ulusal kurtuluş siyaseti). Το έργο αυτό έγινε ένα από τα κεντρικά ντοκουμέντα του επαναστατικού-στρατιωτικού μας αγώνα. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό το βιβλίο παρουσιάζει με τη μεγαλύτερη σαφήνεια τη στρατιωτική προοπτική και τη στρατηγική μάχης του PKK.

Σε αυτή τη συνάντηση, και στο βιβλίο που προέκυψε από αυτή, αναλύθηκαν όλες οι εμπειρίες του αντάρτικου παγκοσμίως και καθορίστηκε το καταλληλότερο μοντέλο αντάρτικου για το Κουρδιστάν. Σε αυτή τη βάση, το αντάρτικο μοντέλο της Κίνας και του Βιετνάμ εφαρμόστηκε στο Κουρδιστάν.

Η στρατηγική του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου που ανέπτυξε ο Μάο προβλέπει την επαναστατική ανάπτυξη σε τρεις φάσεις υπό την ηγεσία του ανταρτοπόλεμου. Η πρώτη από αυτές τις φάσεις ονομάζεται στρατηγική αμυντική φάση, η δεύτερη στρατηγική φάση ισορροπίας και η τρίτη στρατηγική επιθετική φάση. Σε πολλές χώρες όπου οι επαναστάσεις βασίστηκαν στον ανταρτοπόλεμο, η στρατηγική αυτή εφαρμόστηκε και οδήγησε στην επιτυχία.

Στο Κουρδιστάν, μπορούμε να πούμε ότι η πρώτη φάση ολοκληρώθηκε με επιτυχία και το κίνημα έχει περάσει στη δεύτερη φάση. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι για διάφορους λόγους δεν κατάφερε ποτέ να φτάσει στην τρίτη φάση και έτσι δεν πραγματοποιήθηκε η επιδιωκόμενη τελική επαναστατική φάση. Ιδιαίτερα κατά τα έτη 1992-1993, όταν επιτεύχθηκε η δεύτερη φάση, λάθη τακτικής σε διάφορες περιοχές εμπόδισαν τη μετάβαση στην τρίτη φάση. Επιπλέον, οι τακτικο-τεχνικές εξελίξεις του τουρκικού στρατού, με την υποστήριξη του NATO, οδήγησαν στην επιστροφή στην πρώτη φάση σε ορισμένες περιοχές στα τέλη της δεκαετίας του 1990.

Η κατάσταση αυτή έφερε το κίνημα σε μεγάλες δυσκολίες. Οι ηγεμονικές δυνάμεις άρπαξαν την ευκαιρία και πραγματοποίησαν τη διεθνή συνωμοσία που οδήγησε στη σύλληψη του Abdullah Öcalan. Το γεγονός αυτό αποτελεί ιστορική καμπή όχι μόνο σε πολλούς τομείς του κουρδικού κινήματος αλλά και για την εξέλιξη του αντάρτικου αγώνα.

Η κατάσταση του Ανταρτοπόλεμου τη νέα χιλιετία

Εξετάζοντας την ιστορία, μπορεί να παρατηρηθεί ότι ο ανταρτοπόλεμος παγκοσμίως εισήλθε σε μια φάση στασιμότητας μετά την κατάρρευση του πραγματικού σοσιαλισμού. Από το τελευταίο τρίμηνο της δεκαετίας του 1980, οι εθνικοαπελευθερωτικοί πόλεμοι σταμάτησαν και οι αγώνες για κοινωνική δικαιοσύνη, ισότητα και εργατική εξουσία υπέστησαν σημαντική ηθική οπισθοδρόμηση. Αυτή η εξέλιξη αντανακλάται επίσης στον ανταρτοπόλεμο, αναγκάζοντας πολλές αντάρτικες ομάδες να αλλάξουν τις μεθόδους τους. Ιδιαίτερα μετά τις επιθέσεις στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου το 2001, οι οποίες οδήγησαν σε ένα κύμα επιθέσεων των ηγεμονικών δυνάμεων, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, κατά της Μέσης Ανατολής, με πρόσχημα τη «ριζοσπαστική ισλαμική τρομοκρατία», οι εξελίξεις αυτές έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο. Ενώ πραγματοποιούνταν αντίσταση κατά των αμερικανικών κατοχικών επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, ταυτόχρονα γίνονταν σοβαρές προσπάθειες σε πολλά μέρη του κόσμου, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή, να συντριβούν τα αντάρτικα κινήματα με το πρόσχημα της «καταπολέμησης της τρομοκρατίας». Σε αυτό το πλαίσιο, έλαβαν χώρα έντονες μάχες παγκοσμίως.

Ένα σημείο που πρέπει να τονίσουμε ιδιαίτερα εδώ είναι η υποστήριξη που έχει παράσχει το NATO στα κινήματα εναντίων του αντάρτικου. Όπως είναι γνωστό, το NATO έχει δουλέψει εντατικά, εδώ και δεκαετίες, για να αποτρέψει επαναστατικά κινήματα, και ιδιαίτερα για να υπονομεύσει την επιτυχία του ανταρτοπόλεμου. Σε κάθε χώρα όπου υπήρξε εξέγερση στο όνομα της αριστεράς, του σοσιαλισμού ή της δημοκρατίας, το NATO υποστήριζε πάντα την κυβέρνηση της χώρας αυτής για να διασφαλίσει ότι δεν θα ηττηθεί από το αντάρτικο κίνημα. Αυτό περιελάμβανε όχι μόνο οικονομική βοήθεια αλλά και τεχνική, τακτική και συμβουλευτική υποστήριξη. Ιδιαίτερα μέσω των επιχειρήσεων NATO- Gladio¹, έγιναν προσπάθειες να επιτευχθεί επιτυχία σε πολλές περιοχές με τη χρήση αντάρτικων μεθόδων.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις προσπάθησαν να εφαρμόσουν μια ποικιλία μεθόδων που έμαθαν από το NATO και το σχέδιο Gladio για την καταπολέμηση των ανταρτικών κινήσεων. Ειδικότερα, οι μέθοδοι ψυχολογικού πολέμου εφαρμόζονταν συνεχώς εναντίον των μαζών που υποστήριζαν τα αντάρτικα κινήματα. Η στρατηγική της αποξήρανσης της πηγής από την οποία τρέφεται το αντάρτικο θεωρήθηκε μια από τις σημαντικότερες μεθόδους σε στρατηγικό επίπεδο. Σε στρατιωτικό επίπεδο, η προσπάθεια επίτευξης αποτελεσμάτων κατά του αντάρτικου με τεχνικά μέσα έγινε η σημαντικότερη μέθοδος.

Στον πόλεμο κατά του αντάρτικου, ο εφιάλτης των κυρίαρχων δυνάμεων είναι να υφίστανται στρατιωτικές απώλειες και να μην μπορούν να τις εξηγήσουν στις ίδιες τους τις κοινωνίες. Εξάλλου, ένας από τους στόχους του ανταρτοπόλεμου είναι να κάνει τις μάζες να σκεφτούν μέσω της βίας, να τις διαφωτίσει και να δημιουργήσει ένα κενό στις τάξεις του εχθρού. Ως εκ τούτου, οι κυρίαρχες δυνάμεις αναζητούν συνεχώς τρόπους για να ελαχιστοποιήσουν τις απώλειες στη μάχη κατά του αντάρτικου. Από τη σκοπιά τους, ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι η ανάπτυξη αμυντικών και επιθετικών όπλων με βάση την τεχνική. Στο πλαίσιο αυτό, το NATO έχει παράσχει σοβαρή υποστήριξη στις αποικιοκρατικές δυνάμεις. Ανάλογα με τη χρονική περίοδο, χρησιμοποιήθηκαν αυτόματα τυφέκια, σε άλλες περιπτώσεις ελικόπτερα ή μαχητικά αεροπλάνα για την υποστήριξη του αγώνα, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν μη επανδρωμένα αεροσκάφη (drones) για την καταπολέμηση του αντάρτικου. Επιπλέον, κάθε πληροφορία που μπορούσε να προέλθει από το εσωτερικό θεωρούνταν ότι άξιζε το βάρος της σε χρυσό, γι' αυτό και οι δραστηριότητες των μυστικών υπηρεσιών εντάθηκαν ακόμη περισσότερο.

Είναι γεγονός ότι όλες αυτές οι επιθέσεις έκαναν τον ανταρτοπόλεμο ακόμη πιο δύσκολο. Με την πάροδο του χρόνου, καμία αντάρτικη δύναμη δεν μπορούσε να αντέξει τα κύματα των επιθέσεων, γεγονός που σε πολλά μέρη έθεσε το ερώτημα: «Τελείωσε ο ανταρτοπόλεμος;» Το πρόβλημα αυτό οδήγησε σε στρατηγικές συζητήσεις, ιδιαίτερα στους επαναστατικούς κύκλους, αλλά και σε πολλούς άλλους τομείς.

Ο αντίκτυπος της τεχνολογίας στους σύγχρονους πολέμους

Η επιθυμία νίκης στους πολέμους οδήγησε στην πρόοδο της τεχνολογίας, ενώ η πρόοδος της τεχνολογίας συνέβαλε στη διεξαγωγή ακόμη μεγαλύτερων πολέμων. Αυτή η δυναμική έχει οδηγήσει σε τεράστιες τακτικές αλλαγές των πολέμων στην πορεία της ιστορίας. Επειδή πρόκειται για ένα πολύ περιεκτικό θέμα, δεν θα συζητήσουμε σε αυτό το άρθρο την ιστορική εξέλιξη της τεχνολογίας, την επιρροή της στους πολέμους και την εφαρμογή της στις σύγχρονες συγκρούσεις. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι η μετάβαση από τα τόξα, τα βέλη και τα δόρατα στα σύγχρονα όπλα μαζικής καταστροφής, που μπορούν να ενεργοποιηθούν σε όλες τις ηπείρους με δορυφορικό έλεγχο, αντανakλά την αναπτυξιακή πορεία της ανθρωπότητας.

Στη σημερινή εποχή, οι κυβερνούσες δυνάμεις χρησιμοποιούν ιδιαίτερα την τεχνολογία στον πόλεμο που διεξάγουν ενάντια στα αντάρτικα κινήματα. Ειδικά σε μια εποχή όπου οι τηλεπικοινωνίες έχουν προχωρήσει πάρα πολύ, οι πληροφορίες σε πραγματικό χρόνο χρησιμοποιούνται για την ανάπτυξη drones, συστημάτων GPS και τεχνολογιών κατευθυνόμενων πυραύλων με συντονισμένο τρόπο. Για τις αποικιοκρατικές, γενοκτονικές και ηγεμονικές δυνάμεις, αυτό αντιπροσωπεύει μία από τις κεντρικές στρατηγικές τους. Επιπλέον, οι πόλεμοι σήμερα έχουν αποκτήσει υβριδικό χαρακτήρα. Στο ένα άκρο του φάσματος βρίσκονται οι πολεμικές συσκευές που αναπτύχθηκαν μέσω της τεχνητής νοημοσύνης και της νανοτεχνολογίας, ενώ στο άλλο άκρο, οι μέθοδοι ψυχολογικού πολέμου και οι ειδικές επιχειρήσεις σχηματίζουν μια ολοκληρωμένη σύνδεση. Οι τακτικοί στρατοί που προηγουμένως ήταν ειδικευμένοι στην παραδοσιακή μάχη πρώτης γραμμής έχουν αρχίσει να ενσωματώνουν τις τακτικές των ανταρτών περισσότερο στις στρατηγικές τους. Υπό το πρίσμα αυτό, οι σημερινοί πόλεμοι δεν μπορούν πλέον να περιγραφούν αποκλειστικά με στρατιωτικούς όρους. Οι κοινωνιολογικές και ψυχολογικές τους διαστάσεις είναι κρίσιμες για την απόκτηση μιας πιο ολοκληρωμένης κατανόησης αυτών των συγκρούσεων. Σε αυτό το πλαίσιο, οι κυβερνούσες δυνάμεις βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στην τεχνολογία για να εδραιώσουν και να επεκτείνουν την ηγεμονία τους στις δυνάμεις που τους αντιτίθενται.

Το ερώτημα σε σχέση με το εάν η έκβαση των πολέμων καθορίζεται από την τεχνολογία ή από τον άνθρωπο είναι πιθανώς μια συζήτηση που βρίσκεται σε εξέλιξη από την εισαγωγή των πρώτων όπλων. Οι δυνάμεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας κάνουν τα πάντα για να συντρίψουν το αντάρτικο και να στερήσουν από τους καταπιεσμένους τη δυνατότητα να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους μέσω αυτής της προσέγγισης της μάχης. Για το σκοπό αυτό κινητοποιούν όλους τους πόρους τους και ακολουθούν μια παγκόσμια στρατηγική συνολικής επίθεσης. Αυτές οι επιθέσεις βασίζονται κυρίως σε προηγμένες τεχνολογίες και αναγνώριση. Ειδικά στους σημερινούς πολέμους, η αναγνώριση παίζει καθοριστικό ρόλο που ξεπερνά κατά πολύ τις προηγούμενες εποχές. Είναι ένα γενικά αποδεκτό γεγονός - τόσο από τους αντάρτες όσο και από τις ίδιες τις καπιταλιστικές δυνάμεις- ότι η τεχνολογία χωρίς αξιόπιστες πληροφορίες παρέχει μόνο περιορισμένα αποτελέσματα. Σε αυτό το πλαίσιο, η προσέγγιση της τοποθέτησης της σημασίας της αναγνώρισης ακόμη και πάνω από την τεχνολογία είναι μια ιδέα που έχει αποδειχθεί στην πράξη και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να υποτιμηθεί.

Ωστόσο, εξακολουθούν να είναι οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν τόσο την τεχνολογία όσο και την αναγνώριση. Σε αυτό το πλαίσιο, ο καθοριστικός παράγοντας στους πολέμους είναι ένα άτομο που είναι ικανό να προσαρμοστεί σε όλες τις συνθήκες, να αναπτύξει τις ικανότητές του και να ενεργήσει με τη σωστή στρατηγική. Ένας άνθρωπος μπορεί να ξεπεράσει φαινομενικά ανυπέρβλητα εμπόδια με το μυαλό και τη δύναμη της θέλησής του και να πετύχει τη νίκη μέσω της δημιουργικότητάς του.

Ο διοικητής των Δυνάμεων Προστασίας του Λαού, σύντροφος Cemal (Murat Karayılan), τονίζει επίσης ότι δεν πρέπει ποτέ να υποτιμάται η σημασία της τεχνολογίας στους πολέμους. Ωστόσο, τονίζει ότι ο πραγματικός καθοριστικός παράγοντας για την έκβαση των πολέμων είναι η ιδεολογική στάση, η νομιμότητα του αγώνα, η στήριξη της κοινωνίας και η εσωτερική συγκρότηση των δυνάμεων αντίστασης. Εξάλλου, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η τεχνολογία που χρησιμοποιείται είναι επίσης προϊόν ανθρώπινης δημιουργικότητας.

Επομένως, το αντάρτικο της δημοκρατικής νεωτερικότητας, που αντιστέκεται στις επιθέσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, πρέπει επίσης να επωφεληθεί από τις παγκόσμιες εμπειρίες, να επιδείξει δεξιότητες και να ακολουθήσει μια επαγγελματική προσέγγιση. Θα πρέπει να εξουδετερώσει την τεχνολογία των εχθρικών δυνάμεων, να αναπτύξει αναμφίβολα τη δική του τεχνολογία και να αφήσει την ανθρώπινη ικανότητα να κυριαρχήσει έναντι της τεχνολογίας. Είναι γεγονός ότι δυνάμεις που θέλουν να επιτύχουν αποτελέσματα με παλιές κλασικές μεθόδους και απλή επανάληψη του παλιού δεν μπορούν να πετύχουν τους στόχους τους.

Αναμφίβολα, ο ανθρώπινος νους είναι ικανός για τα πάντα. Αλλά ακριβώς όπως η τεχνολογία, έτσι και ο πόλεμος απαιτεί συνεχή ανανέωση. Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι θα μπορούσε να εφαρμόσει σήμερα μια τακτική προσέγγιση που αναπτύχθηκε πριν από δέκα χρόνια ή ακόμα και πριν από δέκα μήνες. Επειδή ο πόλεμος είναι ενεργός, συνεχίζει να αναπτύσσεται - και το κάνει αθροιστικά. Αν και είναι αδύνατο να χρησιμοποιηθεί αμετάβλητη στο σήμερα μια τακτική που εφαρμόστηκε χθες, είναι ταυτόχρονα απαραίτητο να μαθαίνουμε από εμπειρίες πριν από 50 χρόνια και να επωφελούμαστε πάντα από αυτές τις ιδέες. Ο πόλεμος ακολουθεί αυτή τη διαλεκτική.

Επομένως, ένας στρατιώτης που θέλει να πετύχει τη νίκη πρέπει να εσωτερικεύσει αρχές όπως η συνεχής ευελιξία, η εστίαση στην αλλαγή και η συνεχής ανάπτυξη νέων στρατηγικών για να νικήσει τον εχθρό. Μια στάση που αγνοεί την αλλαγή και την πρόοδο είναι καταδικασμένη να αποτύχει - ακόμα κι αν έχει τους μεγαλύτερους στρατούς ή την πιο σύγχρονη τεχνολογία. Γι' αυτό είναι θεμελιωδώς σημαντικό για τα αντάρτικα κινήματα να γνωρίζουν λεπτομερώς τα όπλα που χρησιμοποιούνται εναντίον τους και να αναπτύσσουν μεθόδους εξουδετέρωσής τους.

Ιδιαίτερα με τα ηλεκτροτεχνικά όπλα της σύγχρονης τεχνολογίας, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τη λειτουργικότητά τους, να σχεδιάσουμε τα κατάλληλα αντίμετρα και να τα καταστήσουμε αναποτελεσματικά. Ταυτόχρονα, το αντάρτικο, ως πρωτοπορία των καταπιεσμένων λαών, πρέπει να αναπτύξει και να χρησιμοποιήσει τη δική του τεχνολογία.

Η προσαρμογή της κλασικής τακτικής των ανταρτών στις σημερινές μάχες είναι απολύτως δυνατή. Το αντάρτικο είναι εγγενώς ικανό να διεξάγει αποτελεσματικό πόλεμο σε οποιοδήποτε περιβάλλον και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Οι σύγχρονοι αντάρτες μπορούν να χρησιμοποιήσουν τεχνητή νοημοσύνη, να διεξάγουν επιθέσεις στον κυβερνοχώρο και να βρουν χίλιους τρόπους για να παραλύσουν τα συστήματα των ηγεμονικών δυνάμεων. Αυτό μπορεί να εφαρμοστεί όχι μόνο μέσω στρατηγικών συμμαχιών και συνεργασίας αλλά και μέσω της ανάπτυξης των δικών τους επιστημονικών προσεγγίσεων.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι επαναστάτες είναι άνθρωποι που έχουν μάθει να μαθαίνουν. Αυτή η ποιότητα τους δίνει τη δυνατότητα να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα και να ξεπεράσουν τα εμπόδια. Εν ολίγοις: Τα αντάρτικα κινήματα πρέπει να αναπτύξουν τη δική τους τεχνολογία. Τα έργα αναδιάρθρωσής τους δεν πρέπει να περιορίζονται σε τακτικές και επιχειρησιακές πτυχές αλλά πρέπει επίσης να στοχεύουν στο να νικήσουν τον εχθρό με τεχνολογία στο μέλλον.

Προσπάθειες για την αλλαγή και την αναδιάρθρωση του Αντάρτικου για την Ελευθερία του Κουρδιστάν

Η νέα πραγματικότητα των πολέμων και η κατάσταση στην οποία έχει βρεθεί ο ανταρτοπόλεμος κατά τη νέα εποχή αναγνωρίστηκαν νωρίς από τον Abdullah Öcalan. Σε αυτό το πλαίσιο, τονίστηκε η αναγκαιότητα μετασχηματισμού του Αντάρτικου για την Ελευθερία του Κουρδιστάν ώστε να προσαρμοστεί σε αυτή την πραγματικότητα. Η αλλαγή αυτή είχε επισημανθεί πολύ πριν τη διεθνή συνωμοσία ².

Ωστόσο, αυτός ο μετασχηματισμός δυστυχώς απέτυχε να υλοποιηθεί λόγω της αδυναμίας της τακτικής ηγεσίας να εκπληρώσει τον ρόλο της, όπως προαναφέρθηκε, και της πεισματικής άρνησης να

εγκαταλείπει τις παγιωμένες συνήθειες του κουρδικού αντάρτικου. Αυτά τα εμπόδια εμπόδισαν την έγκαιρη εφαρμογή των απαραίτητων αλλαγών.

Μετά τη διεθνή συνωμοσία, ξεκίνησε μια συνολική φάση ανανέωσης σε όλο το κίνημα με τις λαμπρές αναλύσεις και προοπτικές του Abdullah Öcalan. Αυτή η νέα προσέγγιση οδήγησε όχι μόνο στην ανάπτυξη του κινήματος αλλά και σε βαθύτερες ρίζες μέσα στην κοινωνία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η παραδειγματική αλλαγή που παρουσίασε ο Abdullah Öcalan με το όνομα «Δημοκρατική Οικολογική Κοινωνία, βασισμένη στην Ελευθερία των Γυναικών» έχει επίσης επηρεάσει το Αντάρτικο για την Ελευθερία του Κουρδιστάν. Αντίστοιχα, αναπτύχθηκε μια προσέγγιση αναδιάρθρωσης που προσαρμόζεται στις σημερινές συνθήκες.

Στο πλαίσιο του νέου παραδείγματος, η κατανόηση του αγώνα αναδιαμορφώθηκε και ιδιαίτερα η προσέγγιση της ένοπλης αντίστασης και της βίας επανεξετάστηκε. Τονίστηκε ότι η επαναστατική βία μπορεί να είναι αρχή του δημοκρατικού πολιτισμού μόνο όταν εφαρμόζεται στο πλαίσιο της νόμιμης αυτοάμυνας. Σε αυτό το πλαίσιο, αναπτύχθηκε μια προσέγγιση που ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο στη χρήση βίας. Το Αντάρτικο για την Ελευθερία του Κουρδιστάν έχει ανανεωθεί και αναπροσανατολιστεί με αυτή την έννοια, τόσο για να ανταποκριθεί στις ιδεολογικές απαιτήσεις του νέου παραδείγματος όσο και για να είναι ισότιμο με τις προκλήσεις του σήμερα.

Η αλλαγή παραδείγματος έφερε επίσης έναν μετασχηματισμό του πολεμικού δόγματος. Η ανάπτυξη του ARGK (Απελευθερωτικός Στρατός των Λαών του Κουρδιστάν) σε HPG (Δυνάμεις Άμυνας του Λαού) σηματοδότησε την αρχή μιας διαδικασίας που έδινε έμφαση σε έναν αγώνα με στόχο μια δημοκρατική λύση. Παράλληλα με τον αγώνα των ανταρτών στο πλαίσιο της ενεργητικής άμυνας, μια νέα φάση πολέμου εμφανίστηκε στο Κουρδιστάν. Αυτή η φάση χαρακτηρίστηκε από τη συγκρότηση του κινήματος Serhildan (εξέγερση) μέσα στον πληθυσμό ως έκφραση της αυτοάμυνάς του.

Η νέα φάση του πολέμου που ξεκινά την 1η Ιουνίου 2004, μπορεί να περιγραφεί ως μια εποχή τακτικών και τεχνικών καινοτομιών για το αντάρτικο. Σημείωσε επίσης ένα σημείο καμπής σε τομείς όπως οι μέθοδοι κίνησης, το μοντέλο οργανωτικής δομής, η τοποθέτηση στο πεδίο και πολλές άλλες πτυχές. Στο πλαίσιο αυτό, οι πολιτικές και στρατιωτικές εξελίξεις έσπρωξαν την «λύση του κουρδικού ζητήματος» στην ημερήσια διάταξη και άλλαξαν την κατεύθυνση του ανέμου που υποτίθεται ότι θα φυσούσε στο Κουρδιστάν μετά τη διεθνή συνωμοσία.

Κατά τη διάρκεια αυτής της φάσης, το αντάρτικο όχι μόνο προώθησε τον ένοπλο αγώνα αλλά και οργάνωσε την αυτοάμυνα, προώθησε το κίνημα Serhildan εντός του πληθυσμού και ενέτεινε την αντίσταση στις μητροπόλεις της Τουρκίας. Αυτό έβαλε την αποικιοκρατική Τουρκική Δημοκρατία υπό σοβαρή πίεση. Η οργανωμένη προσέγγιση επεκτάθηκε σε ολόκληρη την περιοχή του Βόρειου Κουρδιστάν, με δομές να ενισχύονται σε περιοχές όπως ο Αμανός και η Μαύρη Θάλασσα. Ο δίκαιος αγώνας του κουρδικού λαού εξαπλώθηκε σε ολόκληρη τη χώρα.

Ωστόσο, την ίδια περίοδο, το τουρκικό κράτος έκανε τα πάντα για να αποτρέψει μια δημοκρατική λύση και χρησιμοποίησε φάσεις κατάπαυσης του πυρός ως τακτική ειδικού πολέμου. Ο στόχος ήταν να αποδυναμωθεί το επαναστατικό κίνημα, να το χαλαρώσει, να κερδίσει χρόνο και τελικά να το συντρίψει. Αυτή η στρατηγική οδήγησε σε διαδικασίες διαλόγου και διαπραγματεύσεων που ακολούθησαν πολεμικές φάσεις και κατέληξαν να είναι μάταιες. Ως αποτέλεσμα, κάθε φορά αναδύονταν πόλεμοι με σκληρότερο και διαφορετικό χαρακτήρα.

Στο σημείο αυτό γίνεται φανερό και η αναγκαιότητα της αξιολόγησης και της συγκεκριμενοποίησης του επαναστατικού λαϊκού πολέμου. Γιατί η αναπτυσσόμενη αλλαγή παραδείγματος έφερε επίσης μια νέα προοπτική σχετικά με τον λαϊκό πόλεμο στο Κουρδιστάν, τον ρόλο των μαζών στην επαναστατική διαδικασία και τη θέση του αντάρτικου στρατού στον αγώνα. Εξάλλου, μεταξύ 2001 και 2018, με βάση τις τεχνικές και τακτικές αλλαγές που έγιναν εμφανείς στον πόλεμο, το Αντάρτικο για την Ελευθερία του

Κουρδιστάν ανέπτυξε μεγάλα έργα με στόχο την αναδιάρθρωση των δικών τους δυνάμεων. Μετά το 2010 ο επαναστατικός λαϊκός πόλεμος συνεχίστηκε αδιάκοπα. Σήμερα ο αγώνας για την ελευθερία του Κουρδιστάν, βασισμένος στη στρατηγική του επαναστατικού λαϊκού πολέμου, βρίσκεται σε μια από τις σημαντικότερες πολεμικές φάσεις της ιστορίας του. Για να είναι ο αγώνας νικηφόρος σε αυτή τη διαδικασία, υφίσταται συνεχώς αναδιάρθρωση.

Η Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου ως Απελευθερωτική Στρατηγική για τους/τις Καταπιεσμένους/ες

Όπως προαναφέρθηκε, εξετάσαμε τις στρατηγικές προόδους που έχει αναπτύξει το κίνημά μας στη σφαίρα του πολέμου και της πολιτικής ενάντια στις τακτικές ειδικού πολέμου του τουρκικού κράτους, που στόχο είχαν να αποδυναμώσουν το επαναστατικό κίνημα, να το χαλαρώσουν και να κερδίσουν χρόνο για να εξαναγκάσουν την καταστροφή του. Με την πάροδο του χρόνου, η κυβέρνηση του ΑΚΡ έχει επανειλημμένα χρησιμοποιήσει αυτές τις προσεγγίσεις με διάφορους τρόπους, αρνούμενη να αναγνωρίσει τη βούληση του κουρδικού λαού και μην εγκαταλείποντας ποτέ τον στόχο της να συντρίψει τις επαναστατικές δυνάμεις. Ακόμη και όταν δεχόταν τις εκεχειρίες, το έκανε για να εξαλείψει την επανάσταση. Ο Abdullah Öcalan αφού αναγνώρισε αυτή την πραγματικότητα, ανέπτυξε μια νέα προοπτική.

Καθόρισε ότι η επανάσταση δεν είχε μόνο μία επιλογή, αλλά δύο, και εξήγησε ότι η πρώτη επιλογή ήταν μια δημοκρατική-συνταγματική λύση. Τόνισε ότι πρέπει να καταβληθούν όλες οι προσπάθειες για να προωθηθεί αυτή η λύση και να αναπτυχθεί ένας πολιτικός και κοινωνικός τρόπος αγώνα που να υλοποιεί αυτή τη λύση. Ωστόσο, παρ' όλες τις προσπάθειες του κουρδικού λαού, το κυβερνών κράτος συνέχισε να αρνείται να αποκηρύξει τη βία και προσπάθησε να εξοντώσει τις ηγετικές επαναστατικές δυνάμεις μέσω της βίας. Σε αυτήν την κατάσταση, πρέπει απαραίτητα να μπει στο παιχνίδι μια δεύτερη επιλογή και αυτή είναι η λύση μέσω του «Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου». Εν ολίγοις, η πρώτη επιλογή, μια δημοκρατική-συνταγματική λύση, είναι η προτιμώμενη επιλογή του λαού και του κινήματος. Αλλά εάν αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί και η καταστροφή επιβάλλεται μέσω της βίας, οι επαναστατικές δυνάμεις αναπτύσσουν μια λύση μέσω του "Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου" ως απάντηση.

Τι είναι η Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου και σε τι διαφέρει από τη Στρατηγική του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου;

Η Στρατηγική του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου αναγνωρίστηκε ως η πιο αποτελεσματική μορφή αγώνα για το Κουρδιστάν μετά από ολοκληρωμένες αναλύσεις και μελέτες και υιοθετήθηκε στα πρώτα στάδια του αντάρτικου αγώνα μας. Αυτή η στρατηγική ήταν το θεμέλιο του αγώνα μας από το 1984, όταν έπεσε η πρώτη βολή, μέχρι το 1999, όταν αιχμαλωτίστηκε ο ηγέτης μας. Μετά το 1999 ακολούθησε μια ενδιάμεση φάση, που χαρακτηρίστηκε από το συνδυασμό εξεγέρσεων (Serhildan) και αντάρτικου αγώνα, κατά την οποία αναζητήθηκε πρωτίστως μια δημοκρατική λύση. Όπως εξηγήθηκε προηγουμένως, αυτές οι προσπάθειες εμποδίστηκαν από το ΑΚΡ, γεγονός που οδήγησε σε επαναπροσανατολισμό της προοπτικής και στην εισαγωγή της Στρατηγικής του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου.

Η Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου είναι επομένως μέρος της ατζέντας μας για περίπου 15 χρόνια. Ωστόσο, ο Abdullah Öcalan χρησιμοποιεί επίσης τον όρο στα τελευταία υπερασπιστικά του γραπτά, ιδιαίτερα στο «Μανιφέστο του Δημοκρατικού Πολιτισμού», για να περιγράψει προηγούμενες φάσεις αγώνα. Επομένως, ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος μπορεί πρωτίστως να νοηθεί ως συνέχεια του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου, χωρίς σημαντικές διαφορές στην εφαρμογή. Ωστόσο, υπάρχουν διαφορές μεταξύ των δύο στρατηγικών όσον αφορά τους στόχους και τις μεθόδους.

Πρώτα και κύρια, ο αγώνας μας στο πλαίσιο του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου είχε ως στόχο να ιδρύσει ένα κράτος και τελικά να δημιουργήσει ένα σύστημα όπου θα κυριαρχούσε η δικτατορία του προλεταριάτου. Ωστόσο, ως αποτέλεσμα της αλλαγής παραδείγματος μέσα στο κίνημά μας, καθορίστηκε

ότι μια λύση για τη χώρα μας ,το Κουρδιστάν, που είναι χωρισμένο σε τέσσερα μέρη, δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω της δημιουργίας ενός έθνους-κράτους. Αντίθετα, αναζητείται ως λύση ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός, όπου κάθε περιοχή διατηρεί τη δική της ιδιαιτερότητα, μετασχηματίζει το υπάρχον κράτος και βρίσκει μια δημοκρατική λύση. Τελικά, αυτό το σύστημα βασίζεται στην ιδέα μιας κοινωνίας όπου δεν υπάρχουν καταπιεστές και καταπιεσμένοι και κανείς δεν ασκεί δικτατορία. Η πολεμική στρατηγική που ορίζει αυτό το σύστημα είναι η στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου.

Στον Παρατεταμένο Λαϊκό Πόλεμο, όλα ήταν προσανατολισμένα στο να μεγαλώσει το αντάρτικο, να γίνει πιο δυνατό και να κερδίσει τον πόλεμο. Ναι, ακόμη και σε αυτήν την επαναστατική στρατηγική, δόθηκε έμφαση στη λαϊκή εξέγερση και η αξία που δόθηκε στον λαό στα έργα των επαναστατικών ηγετών ήταν προφανής. Παρ' όλα αυτά, όλα κατευθύνονταν πρωτίστως στην ενίσχυση του στρατού. Στη Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου, ωστόσο, το αντάρτικο αντιμετωπίζεται σε μια δυναμική αλληλεπίδραση με την κοινωνία. Αυτό σημαίνει ότι σε αυτή τη στρατηγική δεν επικεντρώνονται τα πάντα στο αντάρτικο. Στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο ο λαός είναι η θεμελιώδης δύναμη της επανάστασης, ενώ το αντάρτικο αναλαμβάνει τον ρόλο της ηγεσίας.

Στον Παρατεταμένο Λαϊκό Πόλεμο, η σύνδεση μεταξύ ανταρτών και λαού διατηρήθηκε μέσω της πολιτοφυλακής. Στη Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου όμως, αυτή η σύνδεση διασφαλίζεται μέσω μονάδων αυτοάμυνας που οργανώνονται μέσα στην κοινωνία. Ως γνωστόν, οι πολιτοφυλακές ήταν δυνάμεις που θα μπορούσαν να ονομαστούν και υποστηρικτές που υποστήριζαν ενεργά το αντάρτικο. Οι μονάδες αυτοάμυνας, από την άλλη, είναι ανεξάρτητες δυνάμεις που οργανώνονται μέσα στην κοινωνία. Συνεργάζονται με το αντάρτικο όταν είναι απαραίτητο, αλλά και ανεξάρτητα πραγματοποιούν κάθε είδους δραστηριότητα που κρίνουν σκόπιμη, εφόσον αυτή παραμένει στο κοινωνικό πλαίσιο

Μια άλλη καινοτομία που έρχεται με τη Στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου αφορά την οργανωτική δομή του αντάρτικου. Σύμφωνα με τη Στρατηγική του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου, οι ευθύνες εντός του αντάρτικου στρατού ήταν αυστηρά και σαφώς καθορισμένες. Κάθε επίπεδο εντολών είχε τα όριά του και δεν περίμενε κανείς ότι αυτά θα ξεπερνούσαν. Χωρίς αμφιβολία, αυτή η δομή όχι μόνο οδήγησε σε αποδυνάμωση της πρωτοβουλίας, αλλά και σε σημαντικές απώλειες χρόνου, καθώς οι αποφάσεις έπρεπε να προωθούνται από κάτω προς τα πάνω για έγκριση και αντίστροφα, οδηγίες από πάνω προς τα κάτω.

Για παράδειγμα, σε αυτήν την οργανωτική δομή υπήρχαν ιεραρχικά επίπεδα όπως υποομάδες, ομάδες, διμοιρίες, αρχηγοί λόχων, διοικητές ταγμάτων, περιφερειακή διοίκηση, μέτωπο, τομέας , διοικητές πεδίου και τέλος αρχηγείο. Σε ορισμένες διεθνείς περιπτώσεις, υπάρχουν επίσης ανώτερες δομές όπως συνταγματάρχες, διοικητές σωμάτων, μεραρχίες και ταξιαρχίες. Εάν, για παράδειγμα, μια ομάδα στο πεδίο ήθελε να προωθήσει μια γνώμη ή μια πρόταση προς τα πάνω, χρειαζόταν πολύς χρόνος για να φτάσει στο υψηλότερο επίπεδο και για να μεταφερθεί ξανά πίσω η αντίστοιχη οδηγία. Χωρίς αμφιβολία, αυτή η δομή οδήγησε σε υπερβολική γραφειοκρατία.

Στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο, ωστόσο, η οργανωτική δομή του αντάρτικου απλοποιήθηκε, έγινε πιο ευέλικτη και δυναμική. Η ιεραρχία περιλαμβάνει διμοιρία, μονάδα, τομέας, διοικητές επιχειρήσεων και κεντρική διοίκηση. Επιπλέον, μπορούν να δημιουργηθούν περιφερειακοί διοικητές ή διοικητές μετώπου ανάλογα με τις ανάγκες της περιοχής. Αυτή η δομή όχι μόνο επιτρέπει τη σημαντική επιτάχυνση της πρότασης και της διαδικασίας λήψης αποφάσεων, αλλά επίσης ενισχύει την πρωτοβουλία σε τοπικό επίπεδο.

Ένας αρχηγός ομάδας που αντιμετωπίζει πρόβλημα στην περιοχή ευθύνης του μπορεί να το λύσει ανεξάρτητα και οριστικά σε συνεννόηση με τον αναπληρωτή του. Αν και είναι γενικά λογικό να δημιουργηθεί μια σύνδεση με το επόμενο υψηλότερο επίπεδο, ανάλογα με τη συγκεκριμένη κατάσταση και τις δυνατότητες επικοινωνίας, κάθε επίπεδο διοίκησης έχει την εξουσία να λαμβάνει ανεξάρτητες αποφάσεις όπου αυτό δεν είναι δυνατό. Υπό αυτή την έννοια, ένας αρχηγός διμοιρίας μπορεί να ενεργεί

σαν επαρχιακός ή κεντρικός διοικητής όταν χρειάζεται, να παίρνει τις αντίστοιχες αποφάσεις και να τις εφαρμόζει. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό γιατί υπό συνθήκες πολέμου ορισμένες διμοιρίες μπορεί να μην έχουν καμία σχέση με άλλες διοικήσεις για μήνες ή χρόνια. Σε τέτοιες περιπτώσεις, κάθε επίπεδο εντολής είναι υποχρεωμένο να αναλύσει σωστά την κατάσταση και να λάβει την καλύτερη απόφαση σε αυτή τη βάση. Αυτό το μοντέλο ηγεσίας αναφέρεται στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο ως Αυτόνομο Σύστημα Διοίκησης Ανταρτών.

Μια άλλη πτυχή του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου είναι η σκόπιμη μείωση του μεγέθους των αντάρτικων μονάδων. Οι μεγάλες μονάδες, όπως συνηθίζονταν στη Στρατηγική του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου, όχι μόνο οδήγησαν σε πιο αργές κινήσεις αλλά αύξαναν και τον κίνδυνο να γίνουν στόχοι εχθρικών επιθέσεων. Για παράδειγμα, οι διμοιρίες κατά τη διάρκεια του Παρατεταμένου Λαϊκού Πολέμου αποτελούνταν κατά μέσο όρο από 8-10 μαχητές. Αν σκεφτεί κανείς ότι κάθε ιεραρχικό επίπεδο είχε τρεις φορές περισσότερους μαχητές από το επίπεδο κάτω από αυτό, αυτό σήμαινε μια ομάδα 10 ατόμων, μια διμοιρία 30, έναν λόχο 90 και ένα τάγμα 270 μαχητών. Τέτοιες μεγάλες μονάδες δεν ήταν μόνο περιορισμένες στην κινητικότητα τους αλλά και ευάλωτες σε κινδύνους για την ασφάλεια. Η ιστορία των επαναστατικών κινημάτων είναι γεμάτη τραγωδίες όπου η λανθασμένη οργάνωση και οι μέθοδοι μετακίνησης προκάλεσαν μεγάλες απώλειες.

Στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο, ωστόσο, οι ομάδες αποτελούνται από μόνο 3 έως το πολύ 5 μαχητές. Το μέγεθος των μονάδων κυμαίνεται ανάλογα από 18 έως 30 άτομα.

Πώς προχωρά ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος όταν οι αντάρτικες δυνάμεις πρέπει να δράσουν σε μεγαλύτερους σχηματισμούς;

Στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο, κάθε κίνηση βασίζεται στην τακτική των μικρών μονάδων, των λεγόμενων ομάδων. Όταν είναι απαραίτητη η μετεγκατάσταση από το ένα μέρος στο άλλο, οι ομάδες κινούνται χωριστά χωρίς να ενώνονται σε μεγάλους σχηματισμούς. Η κοντινή συγκέντρωση αποφεύγεται αυστηρά. Εάν απαιτούνται συναντήσεις ή σχεδιασμός, είτε συγκεντρώνονται μόνο οι διοικητές των τμημάτων για να εκτελέσουν την αντίστοιχη δραστηριότητα, είτε, σε επιτακτικές περιπτώσεις, πολλές ομάδες συναντώνται για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα για να ολοκληρώσουν τις απαραίτητες εργασίες και μετά ξαναχωρίζονται αμέσως.

Υπό αυτή την έννοια, μπορούμε να πούμε ότι στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο, οι «αρχές της συγκέντρωσης και διασποράς» που ήταν κεντρικές στον Παρατεταμένο Λαϊκό Πόλεμο δεν ισχύουν πλέον.

Τι συμβαίνει όταν μια μεμονωμένη ομάδα δεν είναι σε θέση να εκτελέσει μια δράση μόνη της, για παράδειγμα ενάντια σε βαριά οχυρωμένους στόχους;

Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι αντάρτικες ομάδες δρουν συντονισμένα, αλλά χωρίς φυσική συγκέντρωση. Κάθε ομάδα εκτελεί με ακρίβεια, πειθαρχία και αυτονομία το μέρος του σχεδίου που της ανατέθηκε. Αυτή η μέθοδος είναι γνωστή ως Συντονισμένος Ανταρτοπόλεμος. Στο συντονισμένο ανταρτοπόλεμο, ανάλογα με το στόχο, δύο ή και είκοσι ομάδες μπορούν να δράσουν ταυτόχρονα. Ωστόσο, αυτές οι ομάδες δεν συναντώνται και δεν αποτελούν μια μεγάλη μονάδα. Αντ' αυτού, κάθε ομάδα αναλαμβάνει την αποστολή που της έχει ανατεθεί στην περιοχή ευθύνης της και την υλοποιεί.

Συνοψίζοντας, ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος βασίζεται στη στρατηγική τριών βασικών πυλώνων: του λαού, της αυτοάμυνας και των αντάρτικων δυνάμεων. Επομένως, Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος σημαίνει πόλεμος αυτοάμυνας στον οποίο η κοινωνία συμμετέχει ενεργά, είναι πιο παρούσα στον πόλεμο και αμύνεται. Χωρίς αμφιβολία, ο Παρατεταμένος Λαϊκός Πόλεμος είναι επίσης μια στρατηγική αυτοάμυνας και βασίζεται σε ένα δίκαιο παράδειγμα που οδηγεί καταπιεσμένους λαούς και τάξεις στη νίκη. Η βασική πτυχή αυτής της πολεμικής στρατηγικής δεν είναι η επίθεση, αλλά η αυτοάμυνα ενάντια στις δυνάμεις που επιτίθενται. Ομοίως, ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος που αναπτύχθηκε από το

κίνημά μας στο Κουρδιστάν είναι ένας δίκαιος πόλεμος και είναι αναγκαιότητα για εμάς να διεξάγουμε αυτόν τον πόλεμο, γιατί ο λαός μας αντιμετωπίζει μια πολιτική γενοκτονίας με στόχο την καταστροφή όλων των αξιών του. Ο λαός μας αντιστέκεται για να το αποτρέψει αυτό, για να μπορέσει να υπάρξει και να εξασφαλίσει το δικαίωμα στη ζωή. Αυτή η αντίσταση είναι σίγουρα μια ιερή αντίσταση. Επομένως, ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος είναι αγώνας για επιβίωση και ελευθερία. Είναι ο αγώνας ενός λαού να υπερασπιστεί τον εαυτό του και να δείξει τη θέλησή του. Ακόμη και σήμερα, αυτός παραμένει ακριβώς ο πυρήνας του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου που διεξάγεται στο Κουρδιστάν.

Τελικά, καμία ύπαρξη που δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της μέσω της δικής της δύναμης δεν μπορεί να υπάρξει μόνιμα. Επομένως, οι λαοί ως πολιτιστικές μονάδες πρέπει επίσης να μπορούν να αμυνθούν για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους. Η θεμελιώδης αρχή του παραδείγματός μας, του παραδείγματος της Δημοκρατικής Οικολογικής Κοινωνίας, που βασίζεται στην απελευθέρωση των γυναικών, είναι η αυτοάμυνα. Ωστόσο, αυτή η αυτοάμυνα δεν διεξάγεται μόνο με όπλα. Ο περιορισμός του αγώνα για την ελευθερία ενός λαού μόνο σε ένοπλη αντίσταση θα ήταν μια ελλιπής προσέγγιση. Χωρίς αμφιβολία, η λαϊκή άμυνα μπορεί να αναπτυχθεί ιδεολογικά, πολιτικά, πολιτιστικά, κοινωνικά, οικονομικά κ.λπ. σε πολλά επίπεδα. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει ότι αυτή η κοινωνία πρέπει να μπορεί να συντηρηθεί με βάση τις δικές της δυνάμεις.

Η βασισμένη στο Παράδειγμα προσέγγιση στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο βασίζεται σε δύο άλλους βασικούς παράγοντες εκτός από την αυτοάμυνα: την ελευθερία των γυναικών και την οικολογική επανάσταση. Μια ελεύθερη κοινωνία - την οποία ονομάζουμε ηθικοπολιτική κοινωνία - μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω μιας επανάστασης απελευθέρωσης των γυναικών. Σε μια κοινωνία όπου οι γυναίκες δεν είναι ελεύθερες, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ελευθερία. Για το λόγο αυτό, οι γυναίκες παίζουν καθοριστικό ρόλο στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο ως πρωτοποριακή δύναμη. Η κομματική συγκρότηση των γυναικών (PAJK) και η ίδρυση του γυναικείου στρατού (YJA STAR), με βάση την ιδεολογία της γυναικείας απελευθέρωσης, κατέχουν κεντρική θέση στη στρατηγική μας.

Την ίδια στιγμή, οι άνθρωποι, που διεκδικούν τη γη για τους εαυτούς τους και αγνοούν τη ζωή των άλλων όντων, έχουν ανοίξει την πόρτα σε μια μεγάλη οικολογική καταστροφή. Σε ένα μέρος όπου η φύση υφίσταται ανελέητη εκμετάλλευση, δεν μπορεί να γίνει λόγος για οικολογική ζωή. Μια κοινωνία που δεν σέβεται τον οικολογικό τρόπο ζωής και παρεμβαίνει στη φυσική ροή αυτού του κόσμου δεν μπορεί να ονομαστεί δημοκρατική κοινωνία.

Αυτή η προοπτική αντικατοπτρίζεται ήδη στο όνομα του παραδείγματός μας: «Το παράδειγμα της δημοκρατικής, οικολογικής κοινωνίας που βασίζεται στην απελευθέρωση των γυναικών». Από αυτό, γίνεται σαφές ότι για να είναι μια κοινωνία δημοκρατική, πρέπει πρώτα και κύρια να βασίζεται στην ελευθερία της γυναίκας και ταυτόχρονα να υιοθετεί μια οικολογική προοπτική. Με άλλα λόγια: Η ηθικοπολιτική κοινωνική πραγματικότητα μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της γυναικείας απελευθέρωσης και της οικολογικής επανάστασης και να προστατευτεί μέσω ενός συστήματος αυτοάμυνας.

Χωρίς αμφιβολία, η οργάνωση μιας ηθικοπολιτικής κοινωνίας μπορεί να πραγματοποιηθεί σε ένα ευρύ φάσμα. Ο Abdullah Öcalan βασίζει την προοπτική της οικοδόμησης μιας ελεύθερης κοινωνίας σε εννέα διαστάσεις. Οκτώ από αυτές είναι: η δημοκρατική κοινοτική ζωή, η δημοκρατική αυτονομία, η κοινωνική ζωή, η ελεύθερη και ισότιμη ζωή, η οικονομική αυτονομία, ο πολιτισμός, το δίκαιο και η διπλωματία. Η αυτοάμυνα, όπως και αυτές οι διαστάσεις, είναι βασικός πυλώνας της οικοδόμησης ενός Δημοκρατικού Έθνους.

Χωρίς αμφιβολία, κάθε μία από αυτές τις διαστάσεις είναι κρίσιμη για την οργάνωση των άλλων. Υπάρχει αμοιβαία εξάρτηση: Η απουσία μιας διάστασης επηρεάζει αρνητικά την οργάνωση όλων των άλλων. Υπό αυτή την έννοια, η οργάνωση της αυτοάμυνας του Δημοκρατικού Έθνους παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο, τόσο κατά τη διαδικασία υλοποίησης και εφαρμογής των άλλων οκτώ διαστάσεων όσο και μετά.

Ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος απαιτεί επαγγελματική προσέγγιση

Ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος είναι ο αγώνας του λαού που βασίζεται σε επαναστατικές αξίες για ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη και δημοκρατία. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι η πρωτοπορία αυτής της επανάστασης είναι μια ημι-πολιτική, ημι-στρατιωτική δομή. Για παράδειγμα, τα μέλη της αυτοάμυνας είναι μυστικά και θεωρούνται από όλους πολίτες, αλλά αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι επιδιώκουν μια επαγγελματική προσέγγιση στο πλαίσιο του αμυντικού έργου. Αυτή η δουλειά δεν μπορεί να αναπτυχθεί με ερασιτεχνική και συνηθισμένη οπτική. Για να είναι επιτυχημένη η εργασία αυτοάμυνας, κάθε μέλος της αυτοάμυνας πρέπει να αναλύσει σωστά τις πραγματικότητες της εποχής και να ευθυγραμμιστεί ανάλογα για να προσφέρει επαγγελματική απόδοση. Το ίδιο ισχύει και για το αντάρτικο, όπου αυτή είναι μια ακόμη πιο πειστική αλήθεια. Κάθε αντάρτης πρέπει να είναι επαγγελματίας στρατιώτης που αναλύει σωστά τις πραγματικότητες της εποχής, αναγνωρίζει συνειδητά τη σύγχρονη τεχνολογία και τα χτυπήματα εξόντωσης του εχθρού και τοποθετείται ανάλογα.

Σύμφωνα με τη στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου, ένας στρατιώτης πρέπει να έχει τρία βασικά χαρακτηριστικά για να θεωρείται επαγγελματίας. Ο Murat Karayilan περιγράφει αυτά τα τρία χαρακτηριστικά ως εξής: Το πρώτο είναι η ιδεολογική αποφασιστικότητα, το δεύτερο είναι η τακτική ικανότητα, η στρατιωτική ζωή και η πειθαρχία και το τρίτο είναι η εξειδίκευση και η ειδίκευση στις πολεμικές τεχνικές. Από την εφαρμογή του τελευταίου έργου αναδιάρθρωσης το 2018, οι HPG ακολούθησαν αυτή την προσέγγιση και έχει θέσει ως στόχο κάθε αντάρτη να γίνει επαγγελματίας στρατιώτης. Τόσο στις ιδεολογικές ακαδημίες όσο και στις εγκαταστάσεις εκπαίδευσης που εκπαιδεύουν ειδικούς σε τομείς όπως σαμποτάζ, δολοφονίες, βαριά όπλα και αεράμυνα, προσφέρεται εκπαίδευση σε αυτό το πλαίσιο, και οι ρίζες του νικηφόρου αντάρτικου, που έχει αποδείξει ότι είναι αήττητο απέναντι στις επιθέσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, συνεχίζουν να ενισχύονται. Σε αυτό το πλαίσιο, η διαδικασία της μάχης εντάθηκε τα τελευταία εννέα χρόνια και έφερε μεγάλη ανθεκτικότητα και στον συνεχιζόμενο, κλιμακούμενο πόλεμο, η ηθική υπεροχή εξακολουθεί να κατέχει το αντάρτικο. Το αντάρτικο της ελευθερίας του Κουρδιστάν έχει διδαχθεί από τις ελλείψεις του παρελθόντος και συνδυάζει τη θυσιαστική του δέσμευση με τεχνικές και τακτικές εξελίξεις για να απελευθερώσει σημαντικό στρατιωτικό δυναμικό. Αυτή η πρόοδος επιτεύχθηκε αναμφίβολα μέσω της δέσμευσης των πεσόντων, των προοπτικών του Abdullah Öcalan, όπως περιγράφηκαν χονδρικά παραπάνω, και μέσω συζητήσεων μεταξύ ολόκληρης της δομής των μελών μας σχετικά με το «πώς μπορεί να αναπτυχθεί περαιτέρω ο πόλεμος».

Το ζήτημα της υπεράσπισης των απελευθερωμένων περιοχών και ο τέταρτος πυλώνας της επανάστασης: Ο Υπόγειος Πόλεμος

Στα προηγούμενα μέρη αυτού του κειμένου, επισημάναμε συζητήσεις που υποδηλώνουν ότι το αντάρτικο δεν μπορούσε πλέον να ανταποκριθεί στις τεχνικά βασισμένες επιθέσεις της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Σίγουρα, ένας από τους μεγαλύτερους παράγοντες που συνέβαλαν στο να αρχίσει να εμφανίζεται αυτή η άποψη είναι ότι οι κυβερνούσες δυνάμεις έχουν σημειώσει επιτυχίες μέσω των επιθέσεων τους σε απελευθερωμένες περιοχές. Ιδιαίτερα οι επιθέσεις ηγεμονικών δυνάμεων σε απελευθερωμένες περιοχές από τις δυνάμεις για την ελευθερία, σε πολλά μέρη του κόσμου, έχουν επιτύχει όλο και πιο δραστικά αποτελέσματα μέσω της τεχνολογικής ανάπτυξης. Αυτή η κατάσταση έχει επίσης επιφέρει μια αλλαγή στα πολεμικά δόγματα. Οι πληροφορίες που συλλέγονται από το έδαφος μέσω πρακτόρων και μυστικών μονάδων, καθώς και τα πλεονεκτήματα αναγνώρισης και επίθεσης που προσφέρουν τα οπλισμένα μη επανδρωμένα αεροσκάφη και τα μαχητικά αεροπλάνα, έχουν φέρει μια πραγματικότητα όπου ο παραδοσιακός πόλεμος θέσεων δεν παίζει πια ρόλο, σε μια εποχή που αυτές οι τεχνολογίες είναι διαθέσιμες. Όπως έχουμε ήδη τονίσει σε όλο το κείμενο, είναι απαραίτητο να

κατανοήσουμε σωστά τις παρούσες συνθήκες, να αναγνωρίσουμε τις δυνατότητες που δημιουργούν τα τεχνολογικά πλεονεκτήματα των εχθρών, να λάβουμε τη σωστή θέση στο πεδίο με βάση την κατάσταση του εχθρού και να αναπτύξουμε μια δημιουργική προσέγγιση, βασισμένη στο κίνημα, για να κάνουμε το αντάρτικο ανίκητο στις αντιπαραθέσεις με τις κυρίαρχες δυνάμεις, ακόμα και με βάση τις σημερινές συνθήκες. Εάν δεν πάρουμε μια τέτοια θέση, υπάρχει το διακύβευμα οι απελευθερωμένες περιοχές να βρίσκονται συνεχώς σε κίνδυνο και δύσκολα να αντέξουν πιθανές εχθρικές επιθέσεις.

Στο σημείο αυτό έρχεται στο προσκήνιο ο υπόγειος πόλεμος, του οποίου η σημασία αυξάνεται τα τελευταία χρόνια, εντός της στρατηγικής του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου. Ο υπόγειος πόλεμος είναι σήμερα ένας πολύ σημαντικός παράγοντας στον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο. Γιατί είναι εξαιρετικά δύσκολο στη σημερινή εποχή, ιδιαίτερα λόγω των αεροπορικών επιθέσεων, να διεξαχθεί ένα μεγάλο μέρος της μάχης στην επιφάνεια. Ωστόσο, υπόγειος πόλεμος δεν σημαίνει πλήρη απόσυρση κάτω από τη γη και μάχη αποκλειστικά σε σήραγγες, αλλά αναφέρεται σε μια τακτική πολέμου όπου όλες οι δραστηριότητες κατά των δυνάμεων κατοχής βασίζονται στις πολεμικές σήραγγες. Εν ολίγοις, οι σήραγγες όχι μόνο παρέχουν σημαντική προστασία έναντι των εχθρικών επιθέσεων, αλλά είναι επίσης ένα αποτελεσματικό μέσο για την εκτόξευση αιφνιδιαστικών επιθέσεων στον εχθρό.

Χωρίς αμφιβολία, ο υπόγειος πόλεμος για τον οποίο μιλάμε είναι πόλεμος που έχει δοκιμαστεί στην πράξη και έχει αναπτυχθεί στο Κουρδιστάν. Είναι αλήθεια ότι στο παρελθόν, οι αντιστασιακές δυνάμεις στην Κίνα, το Βιετνάμ και πολλές άλλες χώρες βασίζονταν επίσης σε συστήματα σήραγγας ενάντια στις δυνάμεις κατοχής. Σε αυτές τις χώρες, οι σήραγγες χρησίμευαν κυρίως ως καταφύγιο από τις εχθρικές επιθέσεις και ως μέρος ξεκούρασης σε κάποιες στιγμές. Στην πρακτική του Κουρδιστάν, ωστόσο, κάθε σήραγγα είναι ένα κέντρο πολέμου. Όταν τα συστήματα σήραγγας κατασκευάζονται στα σωστά σημεία και είναι καλά προετοιμασμένα υλικοτεχνικά με πυρομαχικά και αμυντικές θέσεις, μπορούν να αποτελούν ένα απόρθητο φρούριο. Ακριβώς όπως σε προηγούμενους πολέμους, όπου οι πόλεις περιβάλλονταν από τείχη που χρησίμευαν ως φρούρια, σήμερα υπόγεια, οχυρωμένα συστήματα σήραγγας παίζουν τον ίδιο ρόλο στον πόλεμο. Ιδιαίτερα από το 2021, έχει αποκτηθεί τεράστια εμπειρία από τις πολεμικές πρακτικές που διεξάγονται στις Αμυντικές Περιοχές Medya³. Στις περιοχές του Zar, στην περιοχή Şehid Delil του Δυτικού Zar και στη Metina, το Αντάρτικο για την Ελευθερία του Κουρδιστάν έχει οργανώσει μεγάλη αντίσταση ενάντια στις δυνάμεις κατοχής, χρησιμοποιώντας σήραγγες, ενώ ακόμη και το καλοκαίρι του 2024, όταν γράφτηκε αυτό το κείμενο, ο πόλεμος σε αυτές τις περιοχές συνεχιζόταν. Υπό τις τρέχουσες συνθήκες πολέμου, είναι ασυνήθιστο σε έναν κλασικό ανταρτοπόλεμο να κρατά η υπεράσπιση πολλές περιοχές για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Υπό αυτή την έννοια, η τακτική του πολέμου με τούνελ αντιπροσωπεύει μια σημαντική και εφαρμόσιμη πολεμική στρατηγική, όχι μόνο στις αμυντικές περιοχές της Medya, αλλά και σε όλο το Κουρδιστάν και διεθνώς.

Σήμερα, περιοχές όπως η Rojava και το Şengal βρίσκονται υπό εχθρική απειλή. Το αποικιοκρατικό τουρκικό κράτος προετοιμάζεται εντατικά για να καταλάβει αυτές τις περιοχές και να καταστρέψει το δημοκρατικό σύστημα του πληθυσμού εκεί. Εάν οι Δυνάμεις Ελευθερίας σε αυτές τις περιοχές μάθουν από τις εμπειρίες των περιοχών άμυνας στη Medya και αναπτύξουν μια νέα πολεμική στρατηγική, είναι πολύ πιθανό το αντάρτικο να πετύχει τη νίκη σε αυτά τα εδάφη και να δώσει νέα ώθηση στην τακτική του ανταρτοπόλεμου. Γιατί η διαφορά μεταξύ των μαχών σε αυτές τις περιοχές και των μαχών στις περιοχές άμυνας της Medya είναι ότι στην πρώτη περίπτωση οι άνθρωποι ζουν σε αυτό το έδαφος. Στις περιοχές άμυνας της Medya, ο πληθυσμός είναι περιορισμένος, και ως αποτέλεσμα της πολιτικής των τοπικών, συνεργαζόμενων και προδοτικών δυνάμεων, παρεμποδίζεται επίσης η υποστήριξη του πληθυσμού προς τις επαναστατικές δυνάμεις. Όμως στις εποικιστικές περιοχές, όπου η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού υποστηρίζει τις επαναστατικές δυνάμεις και εκπροσωπείται έντονα, δεν αποκλείεται να καταφερθούν πολύ μεγαλύτερα πλήγματα στις δυνάμεις κατοχής. Χωρίς αμφιβολία, το γεγονός ότι ο πληθυσμός αμύνεται απέναντι στις εχθρικές επιθέσεις στις σήραγγες θα παίξει σημαντικό ρόλο σε πιθανές νίκες.

Η τακτική του υπόγειου πολέμου χρησιμεύει κυρίως για την ελαχιστοποίηση των απωλειών των ανταρτών. Αυτό κατέστη σαφές μέσα από την εμπειρία των τελευταίων τριών ετών στις Αμυντικές Περιοχές Medya.

Σε αμιγώς εδαφικές πολεμικές διαδικασίες, ο εχθρός μπορεί να προχωρήσει γρήγορα, να αποκτήσει εδαφικό έλεγχο, ενώ το αντάρτικο αδυνατεί να πραγματοποιήσει περαιτέρω ενέργειες και υφίσταται μεγάλες απώλειες. Στον υπόγειο πόλεμο, ωστόσο, ο εχθρός δεν μπορεί να επιτύχει αμέσως εδαφικό έλεγχο και το Αντάρτικο δεν δυσκολεύεται να βρει στόχους και να δράσει εναντίον τους, ενώ οι απώλειες των ανταρτών περιορίζονται στο ελάχιστο. Αυτά τα σημεία είναι τα ειδικά αποτελέσματα του υπόγειου πολέμου που πρέπει να τονιστούν.

Δεδομένων όλων αυτών των παραγόντων, δεν θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε τον υπόγειο πόλεμο, όπως και τον πληθυσμό, την αυτοάμυνα, και θεωρήσουμε το αντάρτικο θεμελιώδη πυλώνα της επανάστασης. Αυτό σημαίνει ότι η ενσωμάτωση αυτού του πολέμου οδηγεί στη στρατηγική του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου, η οποία βασίζεται σε τέσσερις θεμελιώδεις πυλώνες.

Το πιο αιχμηρό όπλο των καταπιεσμένων : Το Αντάρτικο μπορεί να πετύχει τη νίκη

Το Αντάρτικο για την ελευθερία του Κουρδιστάν έχει συγκεντρώσει μια τεράστια εμπειρία στην 40χρονη επίσημη ιστορία του. Μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί ότι έχει φτάσει στο απαραίτητο επίπεδο που πρέπει να διαθέτει ένα αντάρτικο κίνημα. Ειδικότερα, οι βαθιές αναλύσεις και οι ιδεολογικο-φιλοσοφικές σκέψεις του Abdullah Öcalan έχουν δημιουργήσει ισχυρό πνεύμα αυτοθυσίας σε όλες τις δυνάμεις των HPG και των YJA STAR.

Αναφέραμε προηγουμένως ότι το θάρρος είναι μια από τις πιο σημαντικές ιδιότητες που πρέπει να διαθέτει ένας άνθρωπος για να είναι επιτυχής ενάντια στην τεχνολογία. Το θάρρος των Ανταρτών για την Ελευθερία του Κουρδιστάν και η αφοβία τους απέναντι σε οποιεσδήποτε επιθέσεις, ανεξάρτητα από το πού προέρχονται, έχουν αποδειχθεί τα τελευταία 40 χρόνια του πολέμου. Χωρίς αμφιβολία το Αντάρτικο, που όχι μόνο δικαιώνεται στον αγώνα του, αλλά έχει και την απαραίτητη πείρα και θάρρος, μπορεί να πετύχει τη νίκη.

Ο πιο σημαντικός δρόμος προς την τελική νίκη περνά μέσα από τη σωστή κατανόηση και τη συνεπή εφαρμογή του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου, που θεωρείται η στρατηγική απελευθέρωσης των λαών και όλων των καταπιεσμένων τάξεων στον 21ο αιώνα. Είναι γεγονός ότι η νίκη μπορεί να επιτευχθεί μέσω της σωστής αντίληψης της πραγματικότητας της εποχής μας και μέσω της δημιουργικής εφαρμογής του ανταρτοπόλεμου στην πράξη.

Ωστόσο, η πραγματικότητα του σημερινού πολέμου απαιτεί συνεχή ανανέωση από τα αντιμαχόμενα μέρη. Ένα από τα πιο θεμελιώδη προβλήματα της εμπροσθοφυλακής του Επαναστατικού Λαϊκού Πολέμου σήμερα είναι η προσαρμογή στις νέες συνθήκες. Οι εμπειρίες που αποκτήθηκαν συχνά φέρνουν τον κίνδυνο να πέσει το Αντάρτικο σε συνήθειες ως αναπόφευκτες αλήθειες. Οι τρέχουσες εξελίξεις στην πραγματικότητα του πολέμου οδηγούν επίσης σε βαθιές αλλαγές στα στρατηγικά και τακτικά θεμέλια του πολέμου. Μια αντάρτικη δύναμη που δεν νιώθει αυτή την πραγματικότητα, μέχρι τα μικρότερα κύτταρά της, αναπόφευκτα θα αποτύχει. Για το λόγο αυτό, τα έμπειρα στελέχη του πολέμου πρέπει να επικαιροποιήσουν απόλυτα τις εμπειρίες τους και να είναι ανοιχτά προς ριζικές αλλαγές. Είναι πολύ πιθανό ότι η διατήρηση παλιών συνηθειών ή η ικανοποίηση με ελάχιστες αλλαγές θα οδηγήσει σε σοβαρές απώλειες.

Ως εκ τούτου, στην τρέχουσα κατάσταση, μόνο ένα αντάρτικο που φέρει εμπειρία στη βάση θεμελιωδών αλλαγών στον τρόπο κίνησης, τις μεθόδους δράσης και την έννοια τοποθέτησης μπορεί να εφαρμόσει δημιουργικά επιτυχημένες τακτικές και να επιτύχει αποτελέσματα. Το σημαντικό είναι να επιτευχθεί

εκσυγχρονισμός στην τακτική και το στυλ κίνησης και να εφαρμοστούν στην πράξη οι απαραίτητες καινοτομίες.

Συνοψίζοντας: Η κληρονομιά της αντάρτικης τέχνης, που μας κληροδοτήθηκε μέσω των θυσιών των ηρωικών μαρτύρων μας από το παρελθόν μέχρι σήμερα, μπορεί να ολοκληρωθεί αντλώντας διδάγματα από προηγούμενες εμπειρίες. Ταυτόχρονα, μπορούμε να κάνουμε τον Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο εφαρμόσιμο με το πραγματικό του νόημα μέσω της σωστής εφαρμογής ενός σύγχρονου και επαγγελματικού σχηματισμού ανταρτών. Μέσα στο υπάρχον παγκόσμιο σύστημα, όλα τα κοινωνικά εργατικά και απελευθερωτικά κινήματα μπορούν να έχουν επιτυχία μέσω αυτής της στρατηγικής.

Οι εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα ιδιαίτερα στο Κουρδιστάν, στη Μέση Ανατολή και σε πολλά μέρη του κόσμου δείχνουν ότι αυτό όχι μόνο είναι εφικτό, αλλά και οι τρέχουσες συγκυριακές συνθήκες ενισχύουν τα θεμέλια για αυτό. Όλες αυτές οι εξελίξεις καλούν εμάς, τα καταπιεζόμενα, περιθωριοποιημένα και εκμεταλλευόμενα υποκείμενα, και τα υποκείμενα που στερούνται την ελευθερία και τη δικαιοσύνη, να πετύχουμε.

Ως εκ τούτου, καθήκον μας είναι, μπροστά στην πολιτική της υποταγής και του αφανισμού που επιβάλλει στους λαούς μας η καπιταλιστική νεωτερικότητα, να διατηρήσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη χωρίς συμβιβασμούς, να εμβαθύνουμε στο πιο αιχμηρό όπλο του καταπιεσμένου, ανταρτοπόλεμο, και να οδηγήσουμε τα πράγματα προς την αναπόφευκτη νίκη. Το Αντάρτικο για την Ελευθερία του Κουρδιστάν θεωρεί αυτό ως μοναδικό του καθήκον και συνεχίζει τον αγώνα του προς αυτή την κατεύθυνση, με τη βαθύτερη αποφασιστικότητα.

Με επαναστατικούς χαιρετισμούς και σεβασμό, Erdal Pîr
Ένας Διοικητής των Δυνάμεων Άμυνας του Λαού

¹ Μυστικές αντικομμουνιστικές οργανώσεις σε πολλές χώρες του NATO

² Η διεθνής συνωμοσία για την αιχμαλωσία του Abdullah Öcalan.

³ Περιοχή που ελέγχεται από Αντάρτες, στο Βαζur, Βόρειο Ιράκ